

DOBYVATELÉ

Zničení centrálního transmiteru v mlhovině Andromeda mělo dalekosáhlé důsledky: vyvolalo „sluneční peklo“, které donutilo loďstva Pozemšťanů i Maahků, aby se stáhla. Myšob Gucky podnikl jednu ze svých pověstných překvapivých výprav a navázal při tom spojení se Slunečními inženýry. Nakonec však nedokázal zabránit těmto záhadným bytostem, aby hromadně a demonstrativně neukončili své bytí, aspoň v té formě, v jaké existovali. Zánik Slunečních inženýrů však zároveň znamenal, že bylo navždy ztraceno i tajemství slunečních transmiterů. Ani to však nebylo nejhorší. Zkáza centrálního transmiteru však způsobila, že se také ostatní transmitery staly nestabilními a kosmické lodě již nemohly užívat tohoto spojení mezi galaxiemi, aniž by se vystavovaly nepříměřenému nebezpečí.

Rhodanovi lidé proto hledali a našli jinou cestu od galaxie ke galaxii - cestu přes staré maahkské kosmické stanice!

Stanici Forril úspěšně převzal pod svou kontrolu major Don Redhorse, avšak Centrální stanice při útoku Pozemšťanů vybuchla a proměnila se v atomární mrak. Zničením tohoto významného článku na nové cestě se situace stala kritickou. Teprve obsazení dvou zbývajících stanic Lookout a Midway - skutečných kosmických pevností, navíc chráněných flotilami tefrodského loďstva - by umožnilo opětně zřídit mezigalak-tický most. Dobytelé se však nezalekli koncentrace nepřátelského loďstva, ani obranných zařízení pevností, na to si byli příliš jisti sami sebou...

1.

Uprostřed prázdného prostoru mezi Mléčnou drahou a mlhovinou Andromeda se nečekaně zhmotnil podivný létající objekt. Příd' tvořila koule o průměru půldruhého kilometru, zbytek tvořil jakýsi válcovitý ocas, který se za přídí táhl jako ocas komety.

Neobvyklá kosmická loď mířila od Andromedy k Mléčné dráze. Střídavě se pohybovala normálním a lineárním prostorem. Kalupův konvertor vyžadoval podobné střídání, aby se neopotřeboval příliš rychle. V tomto případě však válcovitý ohon zřejmě obsahoval zásobní konvertory, protože jinak by loď nemohla překonat obrovskou vzdálenost mezi galaxiemi.

Loď se jmenovala GARIBALDI a velel jí plukovník Paron Taminev. Seděl právě v centrále lodi a dohlížel na provedení naplánovaného přechodu do lineárního prostoru. Prvního důstojníka vystřídal technik, nadporučík McCarty. Posadil se nalevo od Tamineva a zadíval se na prázdnou obrazovku.

„Poněkud jednotvárné okolí," zamumlal.

„Vskutku, nikde ani žádný dopravák," pronesl s vážným výrazem plukovník.

„Žádné slunce," řekl vyčítavě nadporučík, jako kdyby za to velitel mohl.

Potom se už oba dívali na obrazovku mlčky. Pouze uprostřed černého pole tam byla bílá skvrnka, Mléčná dráha, cíl jejich cesty. Obdobná skvrnka byla i na obrazovce, zachycující pohled ze zádi lodi - to byla Andromeda, kterou opustili.

„Doufám, že rozkazy, které vezeme, Zemi potěší," přerušil ticho McCarty.

„Hm..."

„Proč by neměly?" zaryl nadporučík. „Budou tam rádi, že se vůbec něco dozví o Rhodanovi, zvlášť jeho paní. A Reginald Bull, kterému jsou vlastně rozkazy určeny, ještě víc. Jsem opravdu zvědavý, co jim řekne."

„Je šestnáctého října a pokud všechno půjde dobře, přistaneme za čtyři dny na Zemi. Čtrnáctého listopadu má Bull se svým loďstvem dobýt galaktickou stanici Lookout a přibližně ve stejné době se Rhodan se svou flotilou pokusí překvapit pevnost Midway. Když obě stanice padnou do našich rukou, Tefrodi už nebudou moci překonat mezigalaktický prostor a přestane nám hrozit nebezpečí jejich vpádu. Hotovo."

„Docela prosté, když to člověk poslouchá," zněla sarkastická odpověď.

„Dokázal bych to vyložit i se všemi detaily, ale nevidím důvod. Vzdálenosti asi znáte, že?"

„Zajisté, pane," trochu vzpurně odpověděl McCarty. „Vím, že Andromeda je od Mléčné dráhy vzdálena asi půldruhého milionu světelných let a stanice pro výměnu hnacích zařízení leží mezi nimi."

„Správně," trpělivě vysvětloval Taminev. „Lookout leží čtyři sta tisíc světelných let od Mléčné dráhy, Midway o čtyři sta tisíc světelných let dál směrem k Andromedě, tedy zhruba v polovině cesty. Další stanice, které se říkalo Centrální, byla zničena, chybí."

„Přesto to nevypadá nijak zle," namítl McCarty, ale raději změnil téma. Konec konců byl pouze technikem v hodnosti nadporučíka. „Ještě padesát tisíc světelných let a konvertor vyhoří. Blbě je, že nevydrží víc jak tři sta tisíc světelných let."

„Vyhoří, výstižné slovo... vy technici požíváte vůbec mnohdy velmi výstižnou terminologii," zauvažoval plukovník. „Máte ovšem pravdu, kdyby vydržel déle, měli bychom méně problémů."

„Tefrodi ovšem také," připomněl nadporučík.

Taminev se spokojil pouhým přikývnutím a věnoval se přístrojům. Programovací počítač začal tikat. Znamenalo to, že oddechový čas se chýlí ke konci.

„Kolik času zbývá do výměny konvertoru?" zeptal se McCarty.

„Deset hodin. Včas vám dám vědět."

„Děkuji," řekl nadporučík a zvedl se. „Připadám si jako automobilista před pěti sty lety, když vyhlížel benzinovou pumpu."

„To přirovnání kulhá, můj milý," upozornil ho Taminev. „Žádnou pumpu na cestě nemáme, kanistry si vozíme s sebou. Jde jen o to, dostat palivo do nádrže. Dobrou noc."

„Dobrou noc, pane," řekl překvapený McCarty a vyšel do chodby. Taminev znovu přelétl očima kontrolní přístroje, podíval se na navigátora a potom se pohodlně rozvalil v křesle. I během mezigalaktické cesty jsou chvíle, kdy se člověk začíná nudit.

20. října 2405 dopoledne, po delších přípravách, konečně uskutečnil Reginald

Bull svůj záměr a soustředil loďstvo východně od hvězdokupy M-13. Válečné lodě doprovázelo skoro čtyřicet tankerů typu DINOSAURUS, které mu měly pomoci obnovit mezigalaktický most.

Tyto tankery představovaly plošiny o délce dva kilometry s obrovskými nákladními prostory, které mohly pojmout Kalupovy konvertory málem pro celé loďstvo.

Reginald Bull byl sice Rhodanovým zástupcem na Zemi s plnými pravomocemi, avšak než vydal poslední rozkazy, rozhodl se konzultovat svůj záměr se solárním maršálem Allanem D. Mercantem, náčelníkem rozvědky a po Bullovi druhým mužem Solárního impéria v Rhodanově nepřítomnosti. Nemohl ho obejít. Navíc pozval i mutanty, kteří se vrátili na Zem.

Mercant vyslechl Bullovo pozvání bez jediné otázky. Znal svého dávného přítele natolik dobře, že věděl, že klást mu otázky předem je naprosto zbytečné. Přikývl, zvedl se z lůžka, vypnul videofon a dal si sprchu. Po sprše si naprogramoval snídani z automatické kuchyně a za půl hodiny již seděl v kluzáku, který jako vždy stál na střeše jeho domu připraven ke startu. Do Bullovy pracovny v hlavním stanu vstoupil přesně v dohodnutou dobu.

Skupina mutantů tu již byla.

Tako Kakuta se živě bavil s Betty Toufryovou a Fellmerem Lloydem, Son Okura, Kitaj Išibaši a Tama Jokida tvořili další skupinku. Dvouhlavý mutant Ivan Gorašin rozprávěl sám se sebou a mezi oběma hlavami se zřejmě schylovalo k hádce. Chvilí trvalo, než si přítomní Mercanta vůbec všimli a pozdravili ho a skoro současně vstoupil i Reginald Bull.

Vypadal stále stejně, protože buněčný aktivátor zastavil procesy stárnutí jeho organismu již před několika sty lety, rozhodně neztratil ani kilo ze své ohromující váhy a zrzavé vlasy působily stále stejně oslnivě.

„Posaďte se, pánové," vyzval přítomné a sám usedl za psací stůl. „Jistě jste zvědaví, proč jsem vás svolal. Nechci vás déle napínat. Znepokojuje mě, že se GARIBALDI dosud nevrátil. Nemáme tudíž žádné zprávy o situaci v Andromedě, nevíme dokonce, zda naše loď ještě vůbec existují. Proto jsem se rozhodl, že se tam podíváme.

Vyšleme obrovskou zásobovací expedici a zároveň obnovíme mezigalaktické spojení. Vždy ve vzdálenosti tří set světelných let umístíme skupinu pěti až šesti kosmických tankerů, které budou nést Kalupovy konvertory pro výměnu vyhořelých. Loďstvo se shromáždí východně od M-13, veškeré přípravy už byly dokončeny. Držel jsem je v tajnosti, aby zprávy o těchto přípravách nevyvolaly zbytečný neklid. Nyní vás žádám, abyste se k mému záměru vyslovili."

Mercant se díval z okna. Viděl moře střech hlavního města Terry, které se táhlo až k obzoru. Na ulicích panoval živý provoz. Pohyblivé chodníky dopravovaly zaměstnance na pracoviště, vzduch nad ulicemi křižovaly létající taxíky. Právě když se otočil k Bullymu, zabzučel videofon na jeho stole...

Bully podrážděně stiskl nějaké tlačítko a obrazovka se rozzářila.

„Hlášení z vnější stanice Pluto, pane," ohlásil muž, jehož tvář se objevila na obrazovce. „GARIBALDI právě minul stanici a za dvě hodiny přistane na kosmodromu Terranie. Kapitán lodi Tami-nev naléhavě žádá o okamžitou rozmluvu s vámi, pane."

Bully se zaradoval. „Tlumochte Tami-nevovi, že ho očekávám, ať si pospíší. Konec," řekl do mikrofonu.

„Vaše plány tedy padly, pane Bulle?" zeptal se klidně solární maršál.

Telepatka Betty Toufryová si odkašlala, ale Bully na ni vrhl varovný pohled.

„Možná, ale překvapilo by mě to. Myslím, že dosavadní přípravy nám ušetří mnoho času. Všechno ovšem záleží na tom, jaké zprávy nám Taminev přináší," odpověděl Bull.

„Bude lepší, když na ně počkáme," navrhl Mercant. „Budu ve své pracovně."

„Vzbudím vás," příslibil Bully a zašklebil se. Mercant se zasmál a opustil místnost.

„Budeme pokračovat za dvě hodiny," obrátil se Bull na ostatní. „Vy ale zůstaňte, Tako. Potřebuji s vámi ještě něco probrat..."

GARIBALDI přistál. Taminev ještě jednou překontroloval, jak mu sedí uniforma, přejel si rukou přes holou lebku a opustil loď. Válcovitý ocas lodi zmizel, protože všechny zásobní konvertory již byly použity. Loď nyní opět vypadala jako normální válečná loď.

Vzdušný taxík dopravil plukovníka do hlavního stanu, kde ho již očekával službu konající důstojník, který ho okamžitě doprovodil do Bullovy pracovny. Taminev se trochu zarazil, když viděl malé shromáždění a napjaté pohledy, které se na něj upřely. Bull mu už ale šel vstříc.

„Vítejte na Zemi, plukovníku. Doufám, že nám přinášíte dobré zprávy.“

„Dobré i horší, pane,“ odpověděl Taminev a posadil se do nabídnutého křesla. „Přicházím, abych vám podal zprávu o situaci a tlumočil nové rozkazy. Mohu začít?“

Bully přikývl. „Začněte. Čekáme na to.“

Taminev informoval o zničení centrální stanice a plánované invazi Tefrodů, kteří měli na rozkaz Mistrů ostrovů dobýt Mléčnou dráhu a zničit Zemi. Potom přešel k jádru své mise.

„Čtrnáctého listopadu zaútočí Rhodan se svým loďstvem na Midway. vy máte současně dobýt Lookout. Na přípravy máte dost času. Detaily akce jsou vyloženy v Rhodanových písemných instrukcích, jejichž předáním mě pověřil,“ řekl na závěr Taminev, vyndal z kapsy obálku a položil ji na stůl před Bulla. „Tím je můj úkol splněn, pane.“

Bully nevypadal překvapeně ani nespokojeně, ba naopak. Vítězoslavně se usmál a pohlédl na Mercanta.

„Můj cit mě nezklamal ani tentokrát. Jako bych to věděl! GENERÁL DE-RINGHOUSE na nás čeká, loď je připravená ke startu. Mužem hned zítra vyrazit k M-13. Všichni mutanti poletí se mnou, Allan D. Mercant převezme velení tady na Zemi. Účel naší cesty musí zůstat tajnej. Sice se tím zvýší nejistota mezi obyvatelstvem, ale nedá se nic dělat. Nejistota je lepší než nepokoje.“

Mercant tento názor sice nesdílel, raději však neprotestoval. Ze zkušenosti věděl, že jeho protinávrh by sotva situaci změnil k lepšímu.

„Mohu odejít, pane?“ zeptal se Taminev a zvedl se. „K písemným instrukcím nemám co dodat a musím se postarat o svou posádku.“

„Děkuju vám,“ řekl Bully a podal plukovníkovi ruku. „Ještě se uvidíme.“

Bully se už neposadil a sotva Taminev

odešel, obrátil se na ostatní: „Tedy zítra... Všichni víte, co máte dělat. Čekám vás na palubě

GENERÁLA DERINGHOUSE; přesně ve dvanáct nula nula startujem.“

Když v pracovně zůstal jen Mercant, Bully si povzdechl a řekl: „Nebude to žádná sranda, Mercante.“

„To určitě ne,“ přisvědčil maršál. „To je ale váš problém, Bully. Raději změňme téma a promluvmě si o správních věcech.“

„Tak to je moje jediná útěcha, že to budete vy, Mercante, kdo se bude v ty úředničině plácet,“ ujistil ho s úšklebkem Bully.

Část pozemského loďstva se soustředila k expedici do Andromedy na okraji galaxie, u kulovité hvězdokupy M-13, která kdysi bývala základnou arkonské moci. Bully tu měl k dispozici čtyři nové válečné lodě třídy Ultra a dvanáct válečných superlodí třídy Impérium, všechny s doletem přes milion světelných let. Zbytek flotily tvořily lodě třídy Stardust a běžné křižníky, všechny s doletem až devět set tisíc světelných let, a to s instalovanými konvertory. Všechny lodě měly tedy značné akční rezervy, protože Lookout byl vzdálen pouze čtyři sta tisíc světelných let. Navíc ve flotile ponechal i obrovské tankery DINOSAURUS, i když pro útok na Lookout nebyly bezprostředně zapotřebí.

Na můstku GENERÁLA DERING-HOUSE se Bully přesvědčil, že flotila je k operaci dokonale připravena a může vyrazit třeba okamžitě. Vydal poslední rozkazy kapitánům lodí a stanovil přesný čas startu.

Při odchodu z můstku Bully nečekaně narazil na Mercanta. Solární maršál se šklebil.

„Obávám se, že vás nepotěším, ale v Rhodanově rozkaze jasně stojí, abych se operace účastnil. Ale nic ve zlém. Budu vám k dispozici a ve dvou toho dokážeme ještě víc,“ uklidňoval ho maršál, když viděl Bullyho nevěřící výraz.

„Nemám zlost, jen mě mrzí, že si neužijete mejch radovánek se správou,“ řekl Bully a poklepal Mercantovi na rameno. „Měl jsem si Rhodanovy rozkazy pořádně přečíst.“

Mercant vstoupil na můstek a Bully se ještě hodnou chvíli díval za ním, potom pokrčil rameny a šel dál. Ostatně mu nic jiného nezbývalo. Do startu zbývaly už jen dvě hodiny.

Trináctého listopadu se Bullyho loďstvo dostalo do vzdálenosti čtyř set tisíc světelných let od Mléčné dráhy na

ideální spojnicí mezi ní a Andromedou. Stanice Lookout se vznášela v prázdném prostoru ve vzdálenosti pouhých pěti světelných let. Byl čas vyslat průzkumnou hlídku. Bully chtěl Tefrody překvapit a rozhodně nechtěl připustit, aby oni překvapili jeho. Útok byl naplánován na zítřek a času mnoho nezbývalo.

Bully si zavolal teleportera Taka Kakutu a telekineta Tamu Jokidu.

„O stanici víme velký kulový," obrátil se na ně, když se dostavili. „Známe jen její polohu a víme, že má rozvinutý obranný systém. Bude obtížný se o něm dovědět víc a ještě těžší bude stanici dobýt. Její zničení připadá v úvahu pouze v krajním případě. Chtěl bych, abyste se ke stanici přiblížili a zjistili co nejvíce podrobností. Příliš neriskujte, ale ani to nepřehánějte s opatrností. Dávám vám k dispozici kosmickou stíhačku s pilotem. Znáte, nadporučíka Rofipra?"

„Nikdy jsem o něm neslyšel a to jméno bych si určitě zapamatoval," řekl Tako.

„Tak ho teď poznáte, je to výbornej pilot, můžete se na něj spolehnout."

„Kdy odstartujeme?"

„Okamžitě." Bully se zvedl. „Budem na vás čekat tady a budem stále na příjmu. V případě napadení nebo jiný mimořádný události si koukejte říct o pomoc!"

„Doufáme, že to nebude nutné," zamumlal Tama a také vstal.

O deset minut později se setkali v hangáru s nadporučíkem Rofiprem. Byl to šlachovitý mladík, který jim šel vstříc od malé stíhačky, která však měla díky lineárnímu pohonu překvapivě velký dolet.

„Hodně jsem o vás slyšel, těší mě," řekl nadporučík na uvítanou a podával jim ruku. Měl pevný stisk.

Tři muži se nasoukali do malé kabiny původně určené jen pro dvě osoby. Stíhačka se pomalu přesunula do výstupní komory, vzduch z ní byl okamžitě vysát a otevřel se výstupní otvor.

Navzdory antigravitačnímu polštáři, Tako i Tama pocítili náraz, když byl stroj vystřelen do černé nicoty.

Zrychlení bylo obrovské. Obrovský GENERÁL DE-RINGHOUSE se v okamžiku proměnil v nepatrnou kuličku a vzápětí zmizel z dohledu.

„Za dvacet vteřin přejdeme do lineárního prostoru, kterým poletíme dvě minuty a deset vteřin," oznámil nadporučík. „Po návratu do normálního prostoru bychom se měli nacházet ve vzdálenosti dvou milionu kilometrů od stanice. Blížít k ní se budeme již pomalu."

„Správně," zamumlal Tako. „Jinak nic neuvidíme."

„Poloviční rychlost světla, vyhovuje?"

„To je pořád moc rychle."

Tama se naklonil kupředu a poklepal pilotovi na rameno. „Promiňte mou otázku, ale jsem zvědavý. Jak jste přišel ke svému jménu, ze kterého národa pocházeli vaši předci."

„To nic," řekl s úsměvem Rofipro. „Pocházím ze Severní Ameriky jako mí předkové, ale nějaký úředník zapsal do papírů jméno špatně a tak to už zůstalo."

„A jak znělo správně?" chtěl vědět Tama.

„Roprofi," řekl sarkasticky nadporučík.

Tako se rozchechtal a právě v tom okamžiku se stíhačka vnořila do lineárního prostoru. Jedinou známkou přechodu bylo to, že z obrazovky zmizely světlé skvrny, označující obě galaxie, mezi nimiž se nacházeli.

„Není divu, že se úředník spletl," pokračoval Tama nerušeně v hovoru. „V Japonsku máme také jména, která cizincům připadají divná. Bude trvat ještě několik set let, než ty rozdíl zmizí."

Pilot se však musel soustředit na přístroje. Vraceli se do Einsteinova prostoru. Tentokrát na jedné obrazovce uviděli nejen skvrnku vzdálené galaxie, ale i něco mnohem bližšího. Světla skvrna trochu vpravo od naprogramovaného kurzu označovala polohu stanice Loo-kout.

Na obrazovce se zvětšením bylo už možné rozeznat i první detaily. Nadporučík snížil rychlost stíhačky na pouhých

několik kilometrů za vteřinu. To umožnilo v klidu studovat stanici. Stanici tvořily tři kruhové plošiny o průměru takřka čtyřicet kilometrů a síle přibližně deset kilometrů, na užší straně navzájem propojené.

Konstrukce na povrchu byly sotva rozeznatelné. Bylo jasné, že veškerá důležitá zařízení byla ukryta v nitru plošin. Uprostřed každé z nich byl trojúhelník, překrytý jakýmsi mostem, který patrně sloužil pro zabezpečení spojení. Na povrchu bylo možné rozeznat antény zaměřovačů a stožáry vysílaček. Celý povrch byl pak rozdělen do čtvercových úseků.

Obrovská stanice byla jasně osvětlena. Po okrajích plošin musely být rozmístěny světlomety o neuvěřitelném výkonu.

„Příliš lákavě to nevypadá," konstatoval konečně Tako, když zvážil, co viděl. „Ani nevím, zda bych tam měl jen tak skočit."

„Úkol zní: prozkoumat obranný systém stanice, využití našich schopností se předpokládá," řekl Tama, i když ho to viditelně netěšilo. „Nezbývá, než se tam podívat."

„Na jakou vzdálenost se dokážete teleportovat?" zeptal se Rofipro.

„Přiblížte se na vzdálenost sto tisíc kilometrů," informoval ho Tako. „Skočím sám. Dohodneme si čas návratu a pokud se do té doby neobjevím, vraťte se na loď."

„Vyloučeno, mám rozkaz dopravit vás oba zpátky v pořádku a s informacemi," rázně se ohradil nadporučík.

„To byste tu mohl čekat do smrti," namítl Tako, nevypadal však při tom nijak zkroušeně. „Takže, za hodinu?" „Souhlasím," řekl pilot. „Počkám i o trochu déle, ale vraťte se, jinak mám průšvih." Tako se soustředil a najednou zmizel.

Montra Matite vstoupil do centrály a s uspokojením zjistil, že všechny přístroje ukazují normální provoz. Obrazovka zaměřovače byla černá a na stupnici analyzátoru objektů byla nula.

Montra Matite byl skutečný Tefrod, žádný duplikant. Jako velitel stanice Lookout s veškerými pravomocemi zaujímal místo vesměs svěřované Mistrům ostrovů.

Když překontroloval přístroje, pohodlně se usadil do křesla. Byl rád, že je sám. Byl rozený herec a perfektně hrál úlohu, kterou mu Mistři ostrovů přisoudili. Platil za hrdinu a jednoho z nejlepších velitelů loďstva, který měl plnou důvěru nadřízených. Ale už ho unavovalo stále se přetvařovat.

Ve skutečnosti byl labilní a zbabělý.

Dokonce ve snech ho znepokojovala možnost, že by Pozemšťané stanici napadli. Mistři ho neinformovali o zničení centrální stanice, na takovou vzdálenost bylo každé rádiové spojení nemožné. Lookout byl v naprosté izolaci.

Obranný systém stanice mohl ovšem odolávat útoku až tisíce lodí. Kdyby k němu došlo, do činnosti by byla uvedena automatická obranná zařízení, která by každého útočníka zničila.

Matite byl jediným Tefrodem na stanici, ostatní posádku tvořili duplikanti se zabudovanými aktivačními a destrukčními mechanismy v mozku. Ty mechanismy mohly své nositele proměnit v krvechtivé bestie, nebo je zničit.

Dvaasedesát válečných lodí - to bylo vše, co Matite měl k dispozici v případě nedostatečnosti obranného systému stanice. Bylo to málo, na druhé straně to bylo i příliš. Obranný systém měl odolat každému útoku a stále se zdokonaloval, lodě tu byly vlastně nadbytečné. Vždyť právě včera dovezla zásobovací loď nová zařízení. Matite pozval kapitána k sobě a vyptal se na celkovou situaci.

Podle všeho se situace po zničení centrálního transmiteru skutečně uklidnila, Pozemšťané se stáhli a nejspíš se vzdali svého úmyslu dobýt Andromedu. Tak to host říkal.

Přes tyto uklidňující zprávy nedokázal Matite potlačit jisté pochybnosti. Byl podezřívavý ke všemu a ke všem. Ostatně k tomu měl dobré důvody. Navíc byla jeho osobnost rozpolcená. Na jedné straně nenáviděl Pozemšťany, kteří ohrožovali jeho poklidnou existenci, na druhé straně však po ničem netoužil víc, než po setkání s nimi. Zároveň měl z takového setkání hrůzu.

Obdivoval tajemné Mistry ostrovů, plnil všechny jejich rozkazy a zdánlivě jim byl bezmezně oddán, zároveň je však nenáviděl jako mor.

To ho nutilo neustále skrývat své pocity, protože i duplikanti ho mohli, při nejmenším podezření ze zrady, jednoduše zastřelit. Jen Mistři ostrovů byli nesmrtelní.

Matite stiskl tlačítko a na obrazovce se objevil obličej jiného Tefroda, ale duplikanta. Byl to Hondro Duffke, Ma-titův rádce, důvěrník a tajný dohlížitel. Matite to věděl a zrádce za to nenáviděl, nikdy to však nedal najevo. Považoval za potupu už to, že ho měl sledovat nějaký duplikant.

„Co si přejete, veliteli?"

Nezní ten hlas přehnaně podlézavě? Neprozrazuje tajně uspokojení? Nebo se mi to jen zdá?

„Stále čekám na vaši závěrečnou zprávu, Duffke. Je celá dodávka v pořádku?

Co zásobní konvertory? Některé naše lodě už je potřebují vyměnit. Vedete to v patrnosti?"

„Já znám své povinnosti," řekl chladně Duffke a zdůraznil slůvko já. Opravdu, nebo je to také výplod fantazie, určitě jsem příliš podezřívavý, říkal si Matite. „Zpráva bude dokončena v několika minutách. Ještě něco, veliteli?"

„Rutinní hlídkové lety je třeba posílit," řekl Matite po krátkém zaváhání. „Postarejte se o to, aby bylo vysláno dalších pět lodí. Mimo to vyšlete kurýra k centrální stanici, už příliš dlouho od ní nedostáváme zprávy."

Duplikant se stále tvářil nezúčastněně. „Odporuje to rozkazu Mistrů ostrovů. Kdyby bylo nutné poslat kurýra, dostali bychom rozkaz. Raději na kurýra zapomeňte."

Matite se stěží ovládl, aby promluvil klidně. „Mistři ostrovů se s námi už příliš dlouho nespojili. Třeba se stalo něco, o čem ještě nevíme."

„Nesmysl!" To zvolání znělo jak výstřel z pistole a Matite sebou bezděčně trhl. „Co by se mělo stát?"

„Také z Midwaye nemáme zprávy."

Duffke se zatím uklidnil. „Vyčkejte. Víte stejně dobře jako já, že Mistři ostrovů nemají rádi svévolnost. A vyslání kurýra je svévolnost," řekl.

Matite se naklonil k obrazovce a upřeně se na duplikanta zadíval. „Vy mi chcete vyhrožovat?"

Duffke viditelně znejistěl. „O čem to vlastně mluvíte?" zeptal se.

Matite se přestal ovládat: „Mám na mysli to, že jste sprostý špicl, kterého Nesmrtelní poslali, aby mě špehoval!

Špicl, který může být kdykoliv zničen na dálku. Možná to také udělám. Varuji vás, Duffke. Jste vzpurný a mám tudíž právo to udělat."

Duffke se chladně zadíval na svého představeného.

„Když mě zabijete, stane se něco, s čím nepočítáte. Přestane automaticky fungovat hyperstanice. Přístroj je totiž vestavěn do mého těla. Tak budou Mistři informováni a co bude následovat, to si dovedete představit.“

Matite se dokázal tvářit klidně, ačkoliv v něm všechno vřelo. Vztek a strach se ho pokoušely střídavě zmocnit, ale nakonec zvítězil chladný rozum.

„Dobrá, oba jsme se leccos dověděli. Měli bychom se tím řídit. Já vás nezničím a vy mi přestanete cokoli nařizovat. Při nejbližším spojení s Mistry ostrovů jim naznačím, že vím o špiclovi, který mě sleduje. Třeba vás přeloží nebo také zničí, když jste byl tak neobratný a prozradil se.“

Duffke sebou trhl a obrazovka zhasla. Matite zřejmě zvolil ten správný tón, který vyvedl duplikanta z míry.

Matite si oddechl. Konečně měl jistotu, že jeho podezření bylo oprávněné. Znamenalo to, že mu Mistři ostrovů nedůvěřují, nebo jejich špiclové sledují každého?

Po dalších pěti minutách úporného přemýšlení stiskl jiné tlačítko a vydal rozkaz, aby byl připraven ke startu kurýrní letoun. Měl letět na Midway.

Tako Kakuta se zhmotnil v prázdném prostoru několik tisíc kilometrů před stanicí. Měl na sobě bojovou výstroj se zásobou vzduchu na tři dny. Mimo to ho antigravitační přístroj v libovolném okamžiku mohl zbavit tíže a deflektor ho mohl učinit neviditelným. Byl vyzbrojen paprskometem a malými vrhacími bombami. Individuální energetický štít ho chránil před útokem.

Stanice se zdála být obrovská a neforemná. Tako byl příliš malý, než aby ho mohli zaměřit. Pouze v případě, že by se nějaká loď přiblížila těsně k němu, mohl by snad být zaměřen, ale i to pouze náhodou.

Skoro deset minut se Tako vznášel v prostoru a pomalu se přibližoval ke stanici. Provést další teleportační skok se neodvažoval z obavy, že narazí na para-štít. Taková paraléčka ho nemusela hned stát život, rozhodně by však při nárazu upadl do bezvědomí.

Proto jen pomalu zvyšoval rychlost přibližování obvyklým motorem. Mířil k plošině napravo, která byla o něco hůře osvětlena, přesto však zapnul deflektor, aby nebyl zpozorován.

Byl už tak blízko, že si mohl do detailu prohlédnout konstrukce na bočních stěnách plošiny. Dvě kulovité lodě právě vystartovaly z plošiny a rozletěly se opačnými směry. Zřejmě šlo o rutinní hlídkové lety.

Tako zabrzdil, protože začal pociťovat přitažlivost stanice. Po deseti minutách hladce přistál na plošině.

V prvním okamžiku měl pocit, že se ocitl na planetě, tak velká byla hmotnost tohoto umělého tělesa vznášejícího se v mezgalaktickém prostoru. V jeho blízkosti kotvila obrovská kulovitá loď na zcela hladkém kovovém povrchu.

Tako odolal pokušení naslepo proniknout do nitra plošiny. Nebezpečí odhalení bylo příliš velké a Tefrodi by byli varováni. To nemohl dopustit. Zaujal ho jiný problém. Stanice nebyla chráněna paraclonou, ale proč?

Byli si Mistři ostrovů tak jisti, že nepovažovali za nutné se chránit? V tom případě je ovšem vbrzku čeká nemilé překvapení. Tentokrát bude útok plynovými bombami proveden přesně. Navíc měl Mercant přichystáno ve skladišti ještě několik překvapení.

Moje mise je vlastně u konce, řekl si Tako, ostatně se už blíží stanovená doba návratu. A Tako měl před sebou dlouhou cestu - sto tisíc kilometrů. Proto se teleportoval opět do volného prostoru, orientoval se a odvážil se dalšího telepor-tačního skoku, ačkoliv věděl, že na tuto vzdálenost nemůže malý cíl bezpečně určit.

Když se opět zhmotnil vypadala stanice již jen jako jasná hvězda, jakžtakž rozeznával obě galaxie, jinak však neviděl vůbec nic. Nezbylo mu než vyslat krátký zaměřovací signál miniaturní hy-pervysílačkou. O minutu později uviděl stíhačku, která se k němu rychle blížila.

Mercant vyslechl Takovu zprávu a okamžitě zavrhl svůj původní plán útoku.

„Nemělo by smysl útočit loděmi, když stanice není chráněna paraclonou. Uskutečnime tedy plán II. Pošleme Taka a Tamu se speciálními bombami, aby vyřadili z boje posádku. S válečnými roboty, které tam jistě mají, si pak už snadno poradíme. Jakmile nám Tako dá smluvené znamení, přiblížíme se s celým loďstvem.“

„Zdá se, že Tefrodi skutečně nepočítají s útokem,“ poznamenal Bully. „To by tu leccos vypadalo jinak.“

„Může to být léčka,“ nadhodil Mercant. „Tomu však nevěřím. Jak by je napadlo, že zaútočíme tady, na okraji Mléčné dráhy? Jsem přesvědčený, že to pro ně bude překvapení.“

„Dopravím Taka a Tamu do blízkosti stanice,“ nabídl se Bully. „vy tu zatím počkáte. Vrátím se okamžitě, jakmile mutanty vysadím. Po zachycení hyper-signálu pak zaútočíme všemi loděmi.“

„Dohodnuto, všechno je jasné,“ řekl Mercant. „Když?“

Bully by do toho šel nejraději hned, ale uvědomoval si, že akce potřebuje jistou přípravu. Termín byl stanoven za dvě hodiny.

Čas plynul, ale stále nic nenasvědčovalo, že by Tefrodi pozemské loďstvo zaměřili. Jednotlivé hlídkové lodě se

pohybovaly ve velké vzdálenosti a vypadalo to, že nic nezjistily.

Konečně mohla akce začít.

Bully zaujal místo pilota ve stíhačce připravené ke startu. Za ním zaujali svá místa oba mutanti se svým speciálním vybavením. Za okamžik byla stíhačka vystřelena do prostoru.

Po dlouhé době se Bully opět cítil zcela volný. Jeho povinnosti ho většinou nutily zůstat na Zemi a pokud se přece jen do kosmického prostoru dostal, zůstal na můstcích mohutných lodí. Pro individuální akce měl dost schopných důstojníků. Tentokrát si možnost volného letu prostorem a přímého řízení akce nenechal ujít.

„Musíme najít centrální rozvod vzduchu," řekl oběma mutantům. „Vhození plynových bomb do rozvodu je účinná metoda už mockrát ověřená, musíme to ale udělat dřív, než dostanou Tefrodi podezření."

„A když vyšlu signál o provedení, zaútočí celé loďstvo?" chtěl vědět Tako.

„ne, to by bylo nebezpečný pro naše

lodě. Mercant má jiný plán. Chce vyslat na stanici Pulce s transponderem." Pulce byl typ malých kulovitých kosmických lodí o průměru pouhých šedesáti metrů. „Doufáme, že to bude stačit k převzetí stanice. Jakmile Pulce přistane, transponder začne chrlit naše speciální jednotky. Tefrodské válečné lodě jistě nenapadnou stanici, která bude ještě v jejich rukou."

Stanice se rychle přibližovala. Když byli vzdáleni sto tisíc kilometrů, Bully pokynul mutantům. „Hodně štěstí. Budeme čekat na váš signál."

Tako vzal Tamu za ruku, aby navázal tělesný kontakt nutný pro teleportaci.

„Štěstí budeme potřebovat," zavrčel.

Najednou byl Bully v kabině sám. Otočil stroj, přeřadil na maximální zrychlení a o minutu později přešel do lineárního prostoru.

Tako propočítal skok tak, aby se zhmotnili někde v nitru stanice. Byl to skok naslepo. Riziko spočívalo v tom, že se mohli materializovat rovnou před nějakým duplikantem nebo před televizní kamerou a tak by se oba objevili na obrazovce službu konajícího důstojníka.

Nestalo se. Zhmotnili se v nějakém rozlehlém a nízkém skladišti, plném strojů a náhradních dílů. Všude se válely nějaké bedny a panoval tu značný nepořádek. Mělo to tu výhodu, že tu bylo dost úkrytů pro případ nouze. Tefrody nebylo vidět. Tako zapnul vnější mikrofon, který zachycoval veškeré zvuky v okolí. Zachytil však pouze nějaké rovnoměrné hučení, přicházející shora. Podlaha vibrovala.

„Jak najdeme rozvod vzduchu?" zeptal se Tama vysílačkou, zabudovanou v přilbě jeho kosmického oděvu.

„Musí být ve středu stanice, tam začneme."

Směr znali, ale Tako upustil od skoku přímo do středu a raději volil kratší skoky. Čím více se blížili ke středu stanice, tím častěji viděli Tefrody. Pochopitelně se jim vyhýbali, aby se předčasně neprozradili.

ve vzdálenosti dvou kilometrů od cíle se zhmotnili v nějaké tmavé, nepoužívané místnosti. Rozhodli se pro krátký odpočinek.

„Připadá mi, že je tu lepší vzduch," řekl Tama, který na okamžik otevřel přilbu. „Jsme blízko klimatizace."

„Hlavní rozvod nemůže být daleko," souhlasil Tako. „Když do něj hodíme ty krámy s plynem, do půl hodiny bude zamořená celá stanice, aspoň podle toho, co o podobných zařízeních vím. Ovšem za předpokladu, že nevyhlásí poplach, to by bylo všechno jinak."

„Na to nebudou mít čas. Arasové namíchali zvláštní směs, která působí okamžitě a uspí je na dlouhou dobu."

Tako už otevřel ústa aby odpověděl, ale vtom se v místnosti rozsvítilo světlo. Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil robot. Měl zřejmě určitý úkol, který ho plně zaměstnával, takže si vetřelců zpočátku vůbec nevšiml.

Tama ani nedýchal. Plně se soustředil na robota, nastal čas aby využil svých telekinetických schopností. Pozorně robota zkoumal a takřka okamžitě našel odpovídající přepínače v jeho nitru. Ještě však vyčkával.

Robot přešel místnost a cestou málem vrazil do Taka, ale ani teď nereagoval, klidně přistoupil ke kovové skříni a otevřel ji pomocí elektronického signálu. Náhle se však otočil a zadíval se přímo na Taka.

Tama zakročil. Jediný impuls stačil, aby robota deaktivoval. Světlo v čočkách jeho očí pohaslo a robot strnul.

Byl pozitronický mrtvý a tudíž neškodný.

Tako si oddechl. „Nádhra. Jde to vždycky tak snadno?"

„Bohužel ne, ale tefrodské konstrukce znám dost dobře. Škoda, že duplikanti nemají také takové vypínače."

Tako se zašklebil, ale nic neřekl. Díval se ke stropu, v němž byl zamřížovaný otvor rozvodu vzduchu. Tama mu porozuměl beze slov a zvedl se.

Potřebovali ještě čtyři skoky než se dostali do ústřední rozvodny vzduchu. Hlídali ji čtyři roboti a duplikanti zase kontrolovali roboty. Jsou-li v místnosti kamery nebylo na první pohled zřejmé. Tako a Tama se krčili za velkým kontrolním pultem uprostřed místnosti, odkud měli dobrý přehled.

Tako se soustředil na zaměnění. Proti pozemským mělo jisté odlišnosti, ale fungovalo na stejném principu. Stačilo hodit odjištěnou bombu do ústředního rezervoáru a rozvod rozšíří plyn po celé stanici.

Mělo to však jeden háček. Museli se zbavit Tefrodů a robotů, aby nezpůsobili poplach.

Tako otevřel přilbu a zašeptal Tamo-vi: „Jak si to představuješ, Tamo?"

Také telekinet dal přednost šepotu před rádiovým spojením: „Vyřadím roboty v místnosti, duplikant se bude zabývat jimi a my zatím hodíme bombu. Potom to už bude snadné."

„Bude to hračka," sykl Tako, ale nezdálo se, že by si tím byl jistý.

Tama se soustředil na roboty a v okamžiku vyřadil jednoho po druhém. Roboti ustrnuli v pozicích, ve kterých je Tamův impuls zasáhl. Duplikanti si toho v prvním okamžiku nevšimli, až po chvíli jim nehybnost jejich pomocníků začala být podezřelá. Začali se vzrušeně radit uprostřed místnosti. Mutanti si zaklapli přilby, Tako vyndal jednu bombu z pouzdra u pasu, odjistil a hodil ji doprostřed hloučku.

Bomba tiše zasyčela a v příští vteřině padli překvapení duplikanti bezvládně k zemi. Pouze jeden duplikant, který od hloučku poodešel na druhý konec místnosti, stačil ještě udělat nějaký pohyb než padl také. Plyn se šířil neuvěřitelnou rychlostí a zcela nezávisle na pohybu vzduchu.

„Tak to bychom měli," řekl Tako a narovnal se. Tama následoval jeho příkladu. Odjistili ostatní bomby, naházeli je do zásobníku vzduchu a otevřeli všechny záklopy rozvodu. Silný proud vzduchu okamžitě roznese plyn po celé stanici.

„Můžeme vyslat signál odsud?" zeptal se Tama. „Nebude blokován kovovým krytem stanice?"

„Teleportujeme se na povrch, tady už beztak nemáme co pohledávat," rozhodl Tako a uchopil Tama za ruku.

V příští vteřině stáli již na obrovské platformě a nerušeně vyslali dohodnutý signál. Potom se ukryli do nějaké ploché budovy poblíž a čekali.

2.

Hondro Duffke, špeh Mistrů ostrovů, se stáhl do svého bytu a přemýšlel, jak by mohl Matita zničit. Musí ho včas nějak vyřadit, jinak by na to mohl doplatit životem.

To ale nebylo zas tak jednoduché.

Kurýři od Mistrů ostrovů se už dávno neobjevovali a spoléhat na takové spojení by bylo pošetilé. Musel něco vymyslet, ale nebyl na něco takového zvyklý. Vždycky jednal podle instrukcí.

Naklonil se kupředu a stiskl tlačítko u malé obrazovky. Na obrazovce se objevil Matite ve své pracovně. Také tuto skrytou kameru mu zařídili Mistři ostrovů, aby mohl stále sledovat svůj objekt.

Matite ležel na lehátku v blízkosti řídicího a kontrolního pultu. Velitel jen málokdy opouštěl tuto místnost, ze které měl přehled o veškerém dění na stanici. Odsud také mohl kdykoliv zničit vzpurného duplikanta a jen tady si byl tudíž jistý před zrádcem Duffkem.

Obrazovky byly zapnuté a Matite po nich občas přejel pohledem. Viděl na nich všechny důležité prostory stanice i volný prostor kolem stanice. Většinu času však měl oči zavřené. V poslední době málo a špatně spal a stále se cítil vyčerpaný.

Duffke chvíli svého nepřítele pozoroval a potom obrazovku vypnul. Prokázat Matitovi nějaké chyby bylo opravdu těžké. Existovaly však i jiné metody.

Měl dost času, který mohl využít ke kontrole různých úseků stanice. Stejně jako velitel měl i on zařízení pro sledování dění na celé stanici, i když neoficiálně. Toto zařízení však nebylo ve středu stanice, ale na jejím okraji. Rozhodl se využít této možnosti.

Asi deset minut sledoval bez zájmu různé úseky, kde probíhal běžný provoz. Náhle však ztuhl. Na obrazovce spatřil energetickou ústřednu umístěnou ve středu hlavní platformy. Roboti tam normálně plnili naprogramované úkoly, ale duplikanti si zřejmě udělali přestávku. Seděli nebo leželi nehybně a patrně spali. Bylo to naprosto neobvyklé a proti předpisům.

Duffke zvětšil detailní záběr na náčelníka směny. Nebylo pochyb, že ten muž spal. Oči měl zavřené a pravidelně oddechoval stočen u jednoho z generátorů. Jeden z robotů ho musel překročit, aby se dostal ke kontrolnímu panelu.

V prvním okamžiku chtěl Duffke informovat velitele, ale hned ho napadlo, že by nemohl vysvětlit, jak se o tom dověděl. Automaticky by tak vyzradil existenci tajného kontrolního zařízení. Přemýšlel, co dělat, a drahocenné minuty plynuly. Právě tyto minuty patrně rozhodly o osudu mezigalaktického kosmodromu.

Duffke nakonec jen pokrčil rameny. Konec konců, co je mu po tom, že technický personál neplní své povinnosti? Později to ohlásí Mistrům ostrovů a tak velitele vyšachuje.

Nicméně začal sledovat obrazovku se zvýšeným zájmem. Za chvíli přepnul do dalšího oddělení, kde pracovali pouze roboti, kdežto Tefrodi spali. Začal přepínat rychleji a zjistil, že běžný provoz je jen v okrajových úsecích, kdežto ve všech prostorách blíže středu stanice...

Poznání ho zasáhlo jako blesk. Udeřil pěstí do tlačítka interkomu.

Montra Matite se probral ze své dřímoty a na obrazovce interkomu spatřil obličej svého dohlázeatele. Duffke vypadal vyděšeně a bezradně.

„Co se děje?"

„Duplikanti odpadávají, veliteli. Muselo dojít k nějaké havárii v rozvodu vzduchu, jen okrajové sektory ještě fungují. Přesvědčete se sám!"

Matite potlačil pochopitelný odpor vůči špehovi. „Řekněte, co víte!"

Duffke potřeboval skoro tři minuty aby popsal situaci, jak ji viděl. Měl skončit o několik vteřin dřív. Matite viděl, jak

se Duffke náhle beze slova zhroutil a udeřil se hlavou o desku stolu až to zadunělo. Ani to ho neprohrálo. Vypadalo to, že tvrdě usnul.

Jen pár vteřin Matite seděl bezradně, potom vyskočil a odpočil přívod vzduchu. Konečně mu bylo všechno opravdu jasné. Rozvodem vzduchu se šířil nějaký plyn. Centrála však měla separátní zařízení na regeneraci vzduchu, které ji mohlo zásobovat po řadu dní. Oddechl si.

Ted' zrádci Duffkemu něco dlužil, ne moc, ale přece jen něco. Možná, že mu to jednoho dne zachrání život, říkal si, ale jen možná, nebyl ještě rozhodnutý.

Obrazovky potvrzovaly špehovo podezření. Duplikanti byli schopni akce jen v okrajových sektorech stanice. Matite vyhlásil poplach a rozkázal, aby si všichni oblékli kosmické kombinézy s autonomní zásobou vzduchu. Hned potom vydal rozkazy robotům. Domníval se, že sabotéři jsou ještě na stanici, protože tak rychle nemohli zmizet. Roboti je měli zneškodnit.

Kroky, které podnikl, ho uklidnily, ale jen na okamžik. Sotva se pohodlně opřel v křesle, znovu se ho zmocnil strach. Strach z neviditelného nepřítele, který číhá kdesi v bezprostřední blízkosti. Každým okamžikem mohl objevit centrálu a vrhnout do ní.

Matite vyskočil a zapojil pozitronický zámek u vchodu do centrály, nyní do ní bez jeho vědomí nemohl nikdo vstoupit ani násilím.

Nikdo - až na teleportery.

Ačkoliv na ně nepomyslel a ujišťoval sám sebe, že je v bezpečí, strach potlačit nedokázal.

Když tefrodský křižník objevil pozemské loďstvo, Mercant bez váhání změnil plán akce. Okamžitě zavelel k útoku na strážní flotilu stanice, ale další kroky ponechal beze změny.

V okamžiku, kdy loď s transmittersem vystartovala ke stanici, byl už křižník, který odhalil přítomnost Pozemšťanů, zničen, ale duplikant, který mu velel, ještě stačil varovat ostatní hlídkové lodě. Rozpoutala se bitva v níž Pozemšťané ztratili čtyři menší lodě, zničili však všechny tefrodské lodě. Bitva nezastavila loď s transmittersem. Pilotoval ji Bully osobně a za těchto okolností už neváhal navázat rádiové spojení s mutanty.

„Co pozitronika, Tako? Tama ji musí vyřadit z provozu. S tefrodskými lodě-ma si poradí Mercant, ale můžu se dostat do palby automatickejších obrannejších zařízení, aniž by Tefrodi hnuli prstem.“

„Ale jak tu pozitroniku máme najít?“

„Bude v centrále nebo někde v její bezprostřední blízkosti. Systém bude fungovat podobně jako roboti, pro Tama by neměl být problém ho zneškodnit, aniž by ho zničil. Chceme stanici převzít, ne zničit.“

„Uděláme co budeme moci. Kdy přistane loď s transmittersem?“

„Za třicet minut. Máte půl hodiny čas. Konec.“

„To je nadělení,“ řekl Tako Tamovi. „Máte představu, kde by ta pozitronika mohla být?“

„Však ji najdeme,“ ujistil ho Tama. „V pátrání nám mohou bránit jen roboti, a s těmi si snadno poradíme.“

Po prvním skoku se přesvědčili, že tak hladce to nepůjde - napadli je Tefrodi ve skafandrech. Někdo je tedy včas varoval a plyn zneškodnil všechny. Mutanti se útoku ubránili a teleportovali se dál.

V jedné z chodeb narazili na muže, který rozhodně nevypadal, že by chtěl bojovat. Dal se na útěk, ale Tako ho stačil zadržet a zapnul translátor, který se mu houpal na hrudi.

„Kde je řídící centrála?“ vybafl na něj. „Když nám to řekneš, necháme tě žít, jinak tě na místě zastřelím.“

Duplikant se třásl strachy už od okamžiku, kdy se před ním náhle zhmotnili dva cizinci. Odpovídal ochotně, ale značně zmateně a teprve po mnoha otázkách měli jasnou představu, kde je hledaná pozitronika. Podle všeho však mluvil pravdu a mutanti ho nechali běžet.

V příštím okamžiku se o tom přesvědčili. Dalším skokem se dostali do obrovské haly z větší části zaplněné pozitro-nickým zařízením, propojeným se všemi palebnými postaveními stanice. Informace dodávaly pozorovací stanice na povrchu plošin, které byly stále ještě v rukou Tefrodů, které plyn nezasáhl. Tama nejdřív ze všeho přerušil spojení s těmito stanicemi a teprve potom se věnoval důkladnějšímu studiu celého zařízení. Šlo mu o to, aby ho nepoškodil natolik, že by se nedalo rychle opravit.

„Půjde to?“ zeptal se napnutý Tako a Tama jen přikývl.

Soustředěně zkoumal vnitřek pozitronického mozku, aby vyhmátl ta správná relé a vypínače. Potom zasáhl.

Šumot utichl a zařízení znehybnělo. Telekinet si oddechl.

„Myslím, že jsme to dokázali. Transmitterová loď může bez obav přistát.“

„Fajn, teď rychle nahoru, tady jsem trochu nespí.“

Teleportovali se na povrch plošiny, ale okamžitě se museli teleportovat znovu. Povrch plošiny prohledávali po zuby ozbrojení Tefrodi a váleční roboti. Hledali sabotéry. Byl nejvyšší čas, aby už Bully s transmittersem přistál. Vzápětí k tomu došlo. Kulovitá loď se snesla na kovovou plošinu a z jejího nitra se začali hrnout muži ze speciálních jednotek, důstojníci a vojáci mnohokrát zkoušení v boji. Poslední bitva o stanici začala.

Z pětistícové posádky duplikantů na stanici ji hájily jen dvě stovky, které byly včas varovány před omamným plynem. Spolu s roboty se zabarikádovali v různých sektorech stanice. Pozemšťané nejdřív zlikvidovali odpor na povrchu a potom pomalu postupovali do nitra plošiny. Nemilosrdně likvidovali roboty, kteří se jim postavili do cesty. Jinou možnost neměli, protože s roboty se nedá vyjednávat. Vůči duplikantům postupovali jinak.

I když se jednalo pouze o skvělé kopie, měli Pozemšťané stále neodbytný pocit, že bojují s lidmi, a lidi zabíjet nechtěli. Důkazem jejich lidství bylo to, že se s nimi dalo vyjednávat. Když byli zahnáni do kouta, vzdávali se. Nejdříve jen zřídka, ale potom už po celých skupinách.

Bully v čele speciálních jednotek dobyl první plošinu, zatímco transmitter stále chrлил další muže i zbraně. Potom vtrhl do druhé plošiny.

Montra Matite to zděšeně pozoroval na obrazovkách. Teď na vlastní oči viděl, co Pozemšťané dokáží a pochopil, proč k nim mají Mistři ostrovů takový respekt. Zároveň si uvědomil, že přes

veškerá zabezpečení bude vydán na milost a nemilost vítězům, nestane-li se nějaký zázrak.

Ačkoliv bylo v centrále chladno, po celém těle mu vyrazil pot. Musel mobilizovat veškeré své síly, aby nepropadl panice. Zbývala mu už jen jediná možnost, ale ta byla velice nebezpečná dokonce i pro něj jako velitele. Stačil jediný impuls a všichni duplikanti začnou divoce útočit na vše, co se hýbe, budou hynout, aniž by vůbec pomysleli na smrt. Vyjednávání s Pozemšťany bude okamžitě konec. Budou ničit vše živé, kromě duplikantů.

Ale ani on, Montra Matite, není dupli-kant.

Musel to však risknout. V nejhorším případě ještě vždy měl možnost vyvolat explozi v mozcích duplikantů a naráz je všechny zničit.

Obrazovky ještě fungovaly a on se mohl přesvědčit, že Pozemšťané pronikají stále dál. Nasadili nejmodernější zbraně, zatímco automatická obranná zařízení stanice z neznámého důvodu nefungovala a tak jim vzdorovala jen hrstka duplikantů nezasažených plynem a roboti. Skoro každé střetnutí prohráli a působili Pozemšťanům jen nepatrné ztráty.

Matite se rozhodl a vyslal impuls, který proměnil duplikanty v zuřivé šelmy.

Téměř ve všech místnostech, do kterých pronikli, nalézali Pozemšťané omámené duplikanty. Leželi v nejroztodivnějších pozicích a nehýbali se.

V jediném okamžiku se však všechno změnilo.

Bully v doprovodu tří důstojníků právě pronikl do rozvodny vzduchu. Všichni tři měli na sobě bojové kombinézy arkonského vzoru. Energetické štíty měli zapnuté. Válečné roboty vyřídili snadno.

„To bychom měli," řekl Bully. „Zbej-vá nám už jen centrála. Když dostáném velitele živýho, budeme mít vyhráno. Musí to bejt Mistr ostrovů. Kdyby ne, tak určitě aspoň opravdovej Tefrod. Škoda, že se nemáme koho zeptat, duplikan-ti spí spánkem spravedlivých, chrápou jako mimina a roboti nám to nepoví."

Bezmyšlenkovitě se díval na duplikan-ta, který mu ležel u nohou a najednou se mu zdálo, že jeho víčka se pohnula. Bully se naklonil, aby si muže lépe prohlédl. Duplikant měl docela sympatickou tvář a víčka se mu skutečně viditelně chvěla. Potom otevřel oči.

Uviděl Bullyho a bylo vidět, že pochopil o koho jde. Okamžitě byl skokem na nohou.

Bully zapnul translátor.

„Jen klid, mládenče," chlácholil ho Bully. „Narkotizační plyn na tebe moc nezabral. Dobrá, když budeš rozumnej, necháme tě běžet. Jen nám řekni, kde vězí velitel, který vás všechny nechal v bryndě."

Duplikant zareagoval úplně jinak, než Bully na základě dosavadních zkušeností předpokládal. Vytrhl překvapenému Bullymu paprskomet z ruky a začal pálit jako šílený. Naštěstí důstojníci, kteří Bullyho doprovázeli, byli natolik ducha-přítomní, že střelbu okamžitě opětovali.

„Pitomec," ulevil si Bully a zvedl svůj paprskomet, který ležel vedle mrtvého. „To se dočista zbláznil?"

„Je to možné, ale spíš se stalo něco, co jsme nepředvídali," řekl důstojník, který pozoroval jiného duplikanta, který se také probral a okamžitě se na ně vrhl.

V příštím okamžiku se v rozvodně rozpoutala zuřivá bitka. Duplikanti se probouzeli jako na rozkaz a vrhali se do boje. Z ostatních úseků Bullymu hlásili, že se všude děje totéž. Duplikanti bojovali bezhlavě, jako by si zvolili takový způsob sebevraždy. Nikdo se už nevzdával, všichni bojovali do posledního dechu.

„Museli dostat nějaký dráždivý impuls," usoudil Bully, když vyslechl docházející hlášení. „Velitel hraje vabank. Musí vědět, že když vyprovokuje duplikanty k amoku jsou nebezpeční i pro něho. Kdybychom jen věděli, kde ten chlap vězí!"

„Fellmer Lloyd by mu mohl přijít na stopu," připomněl jeden důstojník.

„Správně, je telepat a zaměřovač, hned ho sem nechám poslat. Ostatně se už loďstvo může přiblížit a několik lodí by tu mohlo přistát, potom už budem zajištění proti dalším překvapením."

Lloyd se dostavil za deset minut. Nejdříve zaznamenal všechny pozemské mentální impulsy a potom se soustředil na vyhledávání cizích impulsů. Netrvalo dlouho a Malita objevil.
„Je na třetí plošině blízko okraje, v hlavní centrále," hlásil. „je to skutečná pevnost. je tam sám a má hrozný strach."

„Strach? Z čeho?"

„Z mučení, vymývání mozku, především však z bolesti a smrti. Když ho dostanete živého, prozradí všechno, když ho zmáčknete."

„To taky uděláme. Ví toho hodně, co bychom rádi slyšeli."

„Ale násilím do centrály neproniknete. je chráněna metr silnými kovovými stěnami a vchod je pozitronický uzamčen. Matite na to spoléhá."

„Je tam parašit?" zajímal se Tako.

„Patrně ne. To bych se k němu ani já tak snadno nedostal."

„Výborně!" zvolal Tako a tázavě se podíval na Bullyho. „Co říkáte teleportaci?"

Bully přikývl. „Právě jsem vám to chtěl navrhnout."

Matite seděl ve svém křesle a musel se dívat jak jeho duplikanti hynou. Jejich vyprovokovaný amok většinou nepomohl, jen uspíšil jejich konec. Přesto se části duplikantů podařilo stáhnout do bezpečí neznámých hlubin stanice. I to však znamenalo pouhý odklad, ubránit se nemohli. Matite už neviděl žádné východisko.

On sám však byl zatím v bezpečí, ani Pozemšťané k němu hned tak nedokáží proniknout. I když měli vynikající techniku, byli to jen lidé a zázraky dělat neuměli.

Matite nevěděl o mutantech a to ho ušetřilo dodatečných obav, nezachránilo ho však před hrozným leknutím.

Když za sebou uslyšel nějaký šramot, otočil se docela klidně, nic zlého netuše. A vtom se zděsil. Někáký muž na něj mířil pozemským paprskometem.

Trvalo několik vteřin než pochopil: teleporter!

Levačkou Tako zapnul translátor.

„Když budete rozumný, nic se vám nestane. Nechceme vás zabít. Pojd'te se mnou dobrovolně nebo, to by bylo ještě lepší, odemkněte pozitronický zámek. Stanice je již beztak v našich rukou."

Matite potlačil paniku, která se ho zmocňovala. je to chyba Mistrů ostrovů! opakoval si stále. To oni mě zradili, nechali mě v byndě. Nestalo by se to, kdyby mě včas varovali nebo mi teď pomohli. Nemám si co vyčítat a byl bych blázen, kdybych se nechal zabít, když mi Pozemšťané nabízejí život.

„Přijímám vaši nabídku," řekl.

Takovi připadalo, že to šlo až příliš hladce, ale nebyl telepat, aby mohl zjistit, co si Matite myslí. „Dobrá, potom otevřete dveře, ale varuji vás, žádný podezřelý pohyb. Nezabijí vás, ale zraním tak těžce, že už nebudete nebezpečný."

Útočil na Matitovo nejslabší místo, strach z bolesti. Dokonce i smrti se bal méně.

„Nemusíte se ničeho obávat, vím, že jsem prohrál," řekl Matite a pomalu vstal. „Nejsem takový blázen, abych se pro Mistry ostrovů obětoval."

Potom přešel ke dveřím a otevřel je. Vstoupil Bully s několika Pozemšťany. Zbraněmi mířili do podlahy, protože už od Fellmera věděli, že Matite říká pravdu.

Tefrod u sebe neměl žádnou zbraň a Bully ho nenechal ani spoutat. Věděl, že Matite nepomýšlí na odpor, ale uvažuje o tom, jak by své znalosti prodal co nejdraž.

„Posad'te se," řekl Bully zdvořile, ale pevně. „Chci si s váma promluvit a radím vám, abyste na všechny otázky odpovídal rychle a pravdivě. To nám usnadní spolupráci v budoucnosti. A věřte mi, že k takové spolupráci budem mít ještě hodně příležitostí."

„Co chcete vědět?" zeptal se klidně Matite, když se posadil. Už nehledal žádné východisko ze své situace.

„Měl jste příležitost informovat Mistry ostrovů o našem útoku?"

„ne. je to pro mě štěstí, že?" odpověděl Matite s matným úsměvem.

Bully se také usmál. „Možná. Můžete nějak přimět roboty, aby zastavili boj? Nemá už žádný smysl a my máme zbytečný ztráty. Skoro celá stanice už je beztak v našich rukou a zbývající duplikan-ty najdem a přemůžem."

„vy nechcete, abych je přivedl k sebezničení?"

„ne."

„Pozemšťané jsou divní," povzdechl si Matite. „Mnoho jsem o vás slyšel, hlavně špatného, proto z vás mám strach."

„Strach z nás? Proč?" podivil se Bully-

Matite už neměl důvod zamlčovat pravdu.

„Po léta jsem se snažil skrývat svou pravou povahu. Nejsem tím, čím se zdám, jsem zbabělec."

„Moc vám nerozumím," řekl Bully a vyměnil si rychlý pohled s Fellmerem, ten přikývl na znamení, že Matite

mluví pravdu. „Každý z nás chce žít a snaží se svůj život prodloužit, do jistý míry je proto zbabělcem. Já taky.“ „Nejde jen o život, jde o víc.“

„O víc?“ žasl Bully.

„Jsou různé metody jak donutit zajatce, aby řekl pravdu. Některé rasy je fyzicky mučí, jiné využívají sofistikovaných technických zařízení, kterými prozkoumávají mozek oběti a když z něj dostanou veškeré informace, zničí jej. Oboje je horší než smrt,“ vysvětlil Matite.

„Mohu vás uklidnit,“ prohlásil Bully. „Nemáme v úmyslu vás mučit, ani vám vymějvat mozek. Víme, že nám řeknete všechno, co chceme vědět. Nejsme tak špatní jak se o nás říká. Nezapomínejte, že ty informace pocházejí od Mistrů ostrovů, kteří mají eminentní zájem líčit nás v co nejhorším světle.“

„To vím,“ připustil Matite. „Ptejte se.“

„Nás telekinet vypnul vaše pozitronické řízení obrany. je možné ho naprogramovat tak, aby reagovalo pouze na tefrodské lodě, kdežto pozemské by nechalo přistávat bez překážek?“

„Je to možné,“ zněla odpověď.

„Dobře, teď zastavte bojovou činnost robotů,“ přikázal Bully.

Matite se podíval na obrazovky. Odpor robotů na několika místech ještě stále trval. Mezi nimi se občas objevovali i jednotliví duplikanti. Matite stiskl nějaké tlačítko a roboti znehybněli, protože přestali dostávat instrukce z centrálního mozku. Zbývající Tefrodi se rychle stáhli, když je roboti přestali podporovat. Bylo zřejmé, že dráždivý impuls postupně přestával působit.

„Máte ještě nějaké otázky?“ obrátil se Matite na Bullyho.

„Jistě, ale to necháme na pozděj. Naše lodě už střeží prostor kolem stanice a některý tu přistanou. Budeme pokračovat po spojení s Perryem Rhodanem,“ řekl Bully, odmlčel se a zkoumavě si Te-froda prohlížel. Potom dodal: „Velice jste nám pomohl, veliteli. Vaše jméno?“

„Montra Matite.“

„Jste volný, Matite. Kam vás máme dopravit?“

Matite na Bullyho nevěřícně zíral. Nemohl uvěřit tomu, co slyšel. Jeho představa o Pozemšťanech se sice již změnila, ale tato nabídka překonala jeho nejoptimističtější očekávání. Byl si jistý, že zajetí neunikne.

„Volný? vy mě chcete propustit na svobodu?“ koktal. „Ale kam mám jít? Všichni se brzy dozvědí, že jsem vám pomáhal, budou mě pronásledovat a zabijí mě. ne, nemohu odsud odejít. Musím vás požádat, abyste si mě podrželi jako zajatce.“

Bully pochopil, z čeho má velitel stanice strach a usmál se.

„Samozřejmě u nás můžete zůstat, ale ne jako zajatec, nýbrž jako kolega. Postarám se, aby pro vás na jedny z našich lodí připravili kabinu. Vyhovuje vám to?“

Matite měl pocit, že takovou velkorysost musí nějak oplatit.

„Slyšeli jste někdy název Multidon?“ zeptal se.

„Nikdy. Co to je?“ zeptal se zvědavě Bully.

Matite se usmál. „Ukáži vám největší tajemství Mistrů ostrovů, pojděte za mnou.“

„Můžete mu věřit, pane,“ zašeptal Bullymu Fellmer. „Chce nám projevít vděčnost a myslí to upřímně.“

Matite zavedl Pozemšťany do přísně tajné pozitronické ústředny, kam měl přístup pouze velitel stanice. V paměti tu byla uchovávána veškerá získaná fakta a data. Tefrod chvíli zamyšleně stál před obrovským zařízením a najednou začal mačkat nějaké knoflíky. Umělý mozek začal pracovat.

„To, co teď dělám, je co nejpřísněji zakázáno,“ komentoval svou činnost. „Ta data vůbec nemám znát, ale znám je; znám je, protože patřím ke skupině Tefrodů, kteří nesouhlasí bezvýhradně s některými opatřeními Mistrů ostrovů. Jakási odbojová skupina, chcete-li. Nebo si myslíte, že bych vám byl ochoten pomáhat, kdybych neměl pochybnosti o Mistrech ostrovů?“

„Jistě to ale není jedinej důvod,“ poznamenal Bully.

„Správně. Také jsem měl strach, jak víte. Tajná data jsou ovšem zakódována, jak vidíte na pásku,“ Matite ukázal na fólii, vycházející ze stroje. „Dekodér je na druhé straně.“

Právě v tomto okamžiku však pozitronická kontrola uživatele zaznamenala změnu mozkových impulsů u Matita a automaticky uvedla do chodu obranné mechanismy přístroje, které měly zabránit zneužití dat někým nepovolaným.

„Kdo nebo co je Multidon?“ zeptal se Bully.

„Tajná planeta, základna moci Mistrů ostrovů,“ vysvětlil Matite. „je složena ze statisíce různých velikých duplikátorů, které mohou reprodukovat prakticky cokoli, jakékoliv zbraně i obrovské kosmické lodi. Poloha planety je přísně tajná. Jen málokdo ji zná. Brzy k nim budete patřit i vy a já...“

A vtom se to stalo.

Ze stroje vyšlehl blesk a zasáhl Matita. V příští vteřině na místě velitele stanice zůstal jen modravý obláček. Stroj přestal pracovat.

Matitovo největší přání se splnilo, zemřel bezbolestně a okamžitě, aniž by cokoli tužil.

3.

Když dráždivý impuls v mozku Duff-keho vzbudil, jeho myšlenky patřily vlastní bezpečnosti. Zpracoval tu chránič proti vnějším impulsům, který mělo jen málo duplikantů. Za určitých okolností ho měl ochránit proti popudu k sebezničení.

Zběžný pohled na obrazovku mu ukázal, že Pozemšťané vtrhli na stanici a obranné mechanismy selhaly. Za této situace byla jen nepatrná naděje, že by se posádka mohla ubránit. ve velitelově hangáru však stála malá a rychlá kurýrní loď, připravená ke startu. Kdyby se k ní dostal včas, mohl by uprchnout.

Duffke vytáhl ze skříně těžkou impulsní zbraň, oblékl si ochranný oděv a opustil místnost. Potkal jen několik robotů, kteří ho okamžitě identifikovali jako duplikanta a nevšímali si ho. Potom uviděl i několik duplikantů. Ani ti mu však nevěnovali nejmenší pozornost a bezhlavě se hnali vstříc Pozemšťanům, puzeni touhou je zničit.

Duffke se naopak úzkostlivě vyhýbal každé možnosti boje. Cestu k hangáru znal dobře a postupoval rychle.

Podařilo se mu dostat do hangáru, aniž by narazil na Pozemšťany.

Jakmile dosedl do pilotního křesla, probíhalo už vše automaticky. Výtah loď okamžitě donesl na povrch plošiny.

Duffke zapnul automatického pilota a malá loď vystřelila do tmy a nabrala kurz k Andromedě. Únik by se mu snad i podařil, kdyby byl trochu rychlejší. Takto ho však zastihl smrtelný úder ze strany, odkud by to nikdy nečekal.

V okamžiku, kdy pozitronika identifikovala velitele stanice jako nepřítele a zničila ho, vyslala také všeobecný impuls ke zničení všech duplikantů. Duffke byl chráněn jen proti mnohem slabšímu individuálnímu impulsu. A tak zemřel dříve než si stačil uvědomit, co se děje.

Lod' nesla k cíli už jen mrtvolu.

Mercant rozmístil větší část loďstva v prostoru a jen zbytek přistál na stanici.

Mistři ztratili svou baštu. Lookout byl pevně v rukou Pozemšťanů, a to s celým vybavením a množstvím náhradních dílů.

Bully zatím sudoval dekodovaný text, který pozitronika stačila vytisknout před odhalením Matitovy zrady.

Informace byla neúplná, ale postačovala k nalezení tajemné planety. Mistři jednoho dne přijdou i o Multidon.

Tama zase přeprogramoval pozitronické řízení obranných mechanismů stanice tak, aby bez varování byly zničeny veškeré lodě v dosahu, které nebudou identifikovány jako pozemské.

„Musíme informovat Rhodana," řekl Mercant, když se setkal s Bullym na povrchu jedné z plošin stanice.

„Navrhují vyslat kurýrní loď."

„Mám lepší nápad," oponoval Bully. „Necháme na Lookoutu potřebnou osádku a s ostatními loděmi poletíme dál k Andromedě. Za deset dní se mužem s Rhodanem setkat osobně."

„Souhlasím," řekl Mercant a zašklebil se. „vy prostě musíte prosadit svou. Pro jednu jste zas naplánoval nějakou akci a chcete ji provést do konce po svém. Prosím, nic proti tomu."

„má to i své výhody. Rhodan naše loďstvo včas zaměří a identifikuje a bude vědět, že všechno proběhlo podle plánu. To mu zlepší náladu," řekl Bully a pokračoval již jiným tónem. „Jen bych rád věděl, jestli Rhodan Midway už taky dobyl."

„My jsme byli nejen připraveni, ale měli jsme i trochu štěstí a výborné muže," řekl Mercant.

„Několik jsme jich ztratili," povzdechl si Bully. „Škoda, že zahynul také Matite, mohl nám ještě prokázat cenné služby. Byl zbabělý, ale nakonec se zachoval jako chlap."

„Zbabělost, co to je? je to věc názoru," mínil Mercant.

„Nemám rád hrdiny," připojil se Bully. „Hrdinský činy většinou vyplnou z běhu okolností, prostě člověku nezbývá jiná možnost - a najednou je hrdina. Opravdovejch hrdinů je málo."

Mercant přikývl a věcně se zeptal: „Kdy odstartujeme?"

„Zítra," řekl Bully. „Musíme po dvou stech tisících světelných let vyměnit konvertory. Naštěstí jich máme s sebou dost na cestu do Andromedy i zpátky, ale je třeba všechno připravit a překontrolovat."

„Já mám také ještě co dělat," oznámil Mercant a zvedl se.

„Tak za čtyřicet hodin, pokud k něčemu nedojde," zavolal za ním Bully.

Nic zvláštního se nestalo a loďstvo se vydalo na cestu k Midwayi, který tou dobou by už měl být v rukou Pozemšťanů.

4.

Rhodan si ponechal jen čtyřiatřicet lodí, i když chtít s nimi dobýt stanici jako Midway hraničilo se šílenstvím. Jiná možnost však nebyla, pokud útočníci neměli být předčasně objeveni.

Centrální stanice explodovala, ale slunce, které při tom vzniklo, již vyhaslo. Rhodan odeslal všechny lodě s doletem menším než milion světelných let zpět do mlhoviny Andro-Beta. Kapitáni měli rozkaz být co

nejaktivnější, aby neunikli pozornosti Mistrů ostrovů. Vládci Andromedy měli mít dojem, že Rhodan nedisponuje prostředky, aby překonal vzdálenost k Midwayi.

Mezi Rhodanovými loděmi bylo šest lodí galaktické třídy o průměru dva a půl kilometru, zbývající patřily do imperiální třídy o průměru půldruhého kilometru. Díky speciálním Kalupovým konvertorům měli dolet milion dvě stě tisíc světelných let.

Čas plynul pomalu, ale Rhodan zatím nemohl nic dělat, měl-li dodržet dohodnutý termín akce. Pochopitelně byla plně využita i čekací doba. Rhodan zatím získal množství informací, potřebných pro zdar akce. Pozorovatelé se odvažovali do bezprostřední blízkosti zničené centrální stanice, aby mohli včas varovat před případným útokem loďstva Tefrodů. Další lodě kontrolovaly prostor mezi zaniklou stanicí a Midwayem, ležícím o dvě stě padesát tisíc světelných let dál ve směru k Mléčné dráze.

Dva dny před útokem, dvanáctého listopadu, Rhodan k sobě povolal velící důstojníky, mutanty a své přátele. Naproti Rhodanovi seděl Atlan, nesmrtelný Arkonidan, vedle něj John Marshall, šéf sboru mutantů. Gucky se jako obvykle posadil doprostřed stolu, aby mu nic neuniklo. Hypno André Noir ho hladil po srsti a zároveň se tiše bavil s bratry Woolverovými. Byl tu i major Redhorse, který byl stále proslulejší.

„Měli jsme možnost zjistit místo, kde se tefrodské nákladní lodě zásobující Midway vynořují z lineárního prostoru a provádějí poslední korekci kurzu,“ obrátil se Rhodan na přítomné. „Jejich další návrat do normálního prostoru je už pak v bezprostřední blízkosti stanice, která je naším cílem.“

„Kde je to místo?“ zeptal se Atlan klidně jako vždy.

„Deset tisíc světelných let od Midwa-ye takřka na přímce mezi námi a Midwayem. Pokud budeme trpěliví, určitě se jich tam dočkáme. Naši pozorovatelé registrují deset až dvanáct zásobovacích lodí denně. V tom nebude problém.“

„Musí se tam dít něco velkého,“ poznamenal suše Redhorse.

Rhodan přikývl. „Řekl jste to, majore. Všechno ukazuje na to, že Tefrodi skutečně chystají invazi. Musíme je předejít. Zaútočíme proto již zítra, nikoliv pozítří. Atlan převezme první část a vy ho doprovodíte, majore, také André Noir a bratři Woolverové.“

Někdo hlasitě zakašlal. Samozřejmě Gucky.

Rhodan ho musel uklidnit: „Žádný strach, nezapomněli jsme na tebe, ale teď se jedná o nepodstatnou počáteční akci, při které by ses neuplatnil. Potřebujeme tě pro důležitější úkoly.“

Gucky se otočil a upřeně se na Rhodana zadíval.

„Teď jsi to přehnal, Perry. I slepý by poznal, že mi mažeš med kolem huby. Nepodstatná akce! Na ní závisí úspěch celé operace!“ rozčiloval se myšob.

„Atlan a mutanti ji zvládnou.“

„Snad. A až budete v bryndě, budu vás z ní tahat opět já, co?“ Rozhořčením se Guckymu až ježily chlupy. „Ale já se na vás vykašlu! Tentokrát už nebudu hasit, když už bude pozdě. Ale prosím, dělejte si co chcete, já se nevnučuju.“

Rhodan přesto zůstal neoblomný. „Tak jsme dohodnutí. Atlan převezme velení na lodi GENERÁL HOPKINS a zítra vyrazí.“

Gucky seskočil ze stolu a natáhl se na pohovku. Další jednání ho nezajímalo. Rhodan si toho nevšímal, věděl, že tak za půl hodiny myšob trucovat přestane.

Kapitán Iskaset velel nákladní lodi ALOSITH, kulovité lodi o průměru půldruhého kilometru. Celou posádku tvořili skuteční Tefrodi a jako Tefrod měl kapitán jistou nezávislost. Osobně znal každého ze svých šesti set podřízených a staral se o jejich potřeby, s důstojníky jednal vždy zdvořile, ale nebratříčkoval se s nimi. Prostě příkladný důstojník. Žádného Mistra ostrovů ještě v životě neviděl, pro něho to byli objednavatelé.

Jeho loď dopravovala náhradní díly na Midway.

První důstojník Piniblu kontroloval údaje navigačního počítače.

„Tak co je?“ ptal se netrpělivě Iskaset. Loď byla už půl hodiny v lineárním prostoru. „Bude to již brzy?“

„Za pět minut dorazíme k orientačnímu bodu, kapitáne. Co si myslíte o tom, že Pozemšťané zničili Centrální stanici? je to vůbec možné?“

„Jsou to zdatní hoši, ti Pozemšťané. A jsou nám překvapivě podobní.“

„Mistři ostrovů plánují invazi do Mléčné dráhy. Já bych dal přednost klidnému životu v míru,“ poznamenal Piniblu.

„Jenže nás se nikdo neptá, První. Plníme svou povinnost, to je vše. Mistři ostrovů vědí, proč chtějí Pozemšťany zničit. Třeba potom bude konečně klid.“

„Už aby to bylo.“ Piniblu se podíval na hodiny. „Ještě padesát vteřin.“

Na obrazovkách se objevily obě galaxie. Andromeda jako větší, protože bližší, a vzdálená Mléčná dráha.

Zaměřovače začaly pracovat a okamžitě objevily velice blízko cizí objekt, který se pohyboval stejnou rychlostí jako ALOSITH. Byl vyhlášen poplach.

Iskaset při prvním pohledu považoval objekt za tefrodský superkřižník, ale jeho ostrý zrak brzy odhalil drobné odlišnosti. Byl si takřka jistý, že je to pozemská loď.

Pozemšťané v bezprostřední blízkosti Midway?

Ještě než padl první výstřel, byl už boj rozhodnut. Iskaset to však poznal až později...

Sotva se tefrodská loď vynořila z lineárního prostoru, narkotizační děla GENERÁLA HOPKINSE zahájila palbu. Zaskočený nepřítel neměl ani čas aktivovat energetický štít a paralyzující shluky energie bez zábran pronikly do lodě. Jediné impulsní dělo z ALOSITHU stačilo vystřelit a pak byl klid. Tefrodská loď se dál pohybovala po naprogramovaném kurzu, ale nikdo už ji neřídil.

„Šlo to lépe než jsem doufal," řekl Steve Roberts, kapitán GENERÁLA HOPKINSE. „Jste na řadě, pane."

Atlan vydal nezbytné rozkazy předem a výsadkové komando už stálo připravené. Mimo to bylo ve velkém hangáru soustředěno pět tisíc mužů speciálních jednotek v nejmodernějších bojových kombinézách a s těžkou výzbrojí. Jakmile bude cizí loď plně zajištěna, přemístí se tento oddíl do ní.

Výsadkovému komandu velel major Redhorse. Výstupní otvory se otevřely a dvě stě mužů ve speciálních skafandrech samostatně překonalo krátkou vzdálenost mezi oběma loděmi. Nezajištěné vstupní otvory na nákladní lodi nebylo těžké otevřít ani zvenčí. Pozemšťané vtrhli dovnitř. Podle očekávání nenarazili na odpor. Všichni Tefrodi tvrdě spali, narkotizační paprsky vykonaly své dílo.

Po výsadku se do ALOSITHU přesunuli pracovní roboti, kteří odnesli všechny omámené Tefrody do jednoho velké-

ho hangáru, kde je zamkli. Atlan nařídil, aby velící důstojníci byli uloženi na můstku lodi. Byli rozmístěni tak, že po jejich probuzení mohl André Noir snadno kontrolovat jejich myšlenkové pochody.

K probuzení došlo po třech hodinách. Kapitán Iskaset začal jevit známky života jako první.

Když otevřel oči spatřil Atlana a Noira a zděsil se. Byl dost chytrý na to aby okamžitě pochopil situaci a zůstal ležet. Pinibluje ještě tvrdě spal a o ničem nevěděl, další dva důstojníci se právě začali probírat.

„Kapitáne Iskasete, zmocnili jsme se vaší lodi aniž bychom zabili nebo zranili jediného z vašich lidí," oznámil Atlan. „Potřebujeme vaši loď k určitému účelu a budeme vám vděční za spolupráci."

Iskaset byl důstojníkem, jemuž povinnost byla nade vše. „Bohužel s mou spoluprací nemůžete počítat, Pozemšťane. Museli byste mě k ní přinutit."

„Právě to uděláme," slíbil Atlan zcela klidně. „Nikdo neočekává, že se vědomě dopustíte zrady. Přesto nám pomůžete, je vám jasné, že jsme vás i s celou lodí mohli zničit v okamžiku, kdy jste se vynořili z lineárního prostoru?"

„Měli jste důvod to neudělat. Rád bych věděl jaký."

Atlan se pousmál. „Nebude na škodu, když vám ho řeknu. S pomocí vaší nákladní lodi obsadíme stanici Midway."

Iskaset nevěřil vlastním uším.

„S touhle lodí chcete obsadit pevnost jako je Midway? To má být vtip? Vždyť neznáte ani tajný kód pro přistání. Jestliže neodpovíte na výzvu, bude loď okamžitě zničena. Nemyslete si, že nejsme na takové události připraveni. To se vám nemůže podařit."

„Snad přece jen ano. vy nám pomůžete a já vám za to předem děkuji."

„Tím bych si nebyl tak jistý," zamumlal Iskaset.

A právě v této chvíli se Noir, který na něj stále upřeně hleděl, zmocnil jeho mysli, zhyponotizoval ho a dal mu své rozkazy.

Když se Pinibluje probral, uviděl před sebou docela jiného kapitána. Stal se z něj přítel Pozemšťanů. K vlastnímu překvapení však i on sám začal po chvíli pohlížet na Pozemšťany s jistými sympatiemi. Kdesi v podvědomí cítil, že něco není v pořádku, ale nedokázal ten pocit jasně formulovat. Myslel a jednal tak, jak mu vsugeroval Noir. Oba další důstojníci na tom byli stejně.

Noir se zvedl a vyšel do chodby, kde na něj čekal Atlan.

„V pořádku," hlásil hypnotizér. „Všichni čtyři ochotně vykonají každý váš rozkaz. Jsou přesvědčeni, že Pozemšťané jsou jejich přátelé a spojenci. Nemohu ovšem přesně určit, jak dlouho jim to vydrží. Závisí to na síle odporu ze strany podvědomí."

„Bude to stačit," ujistil ho Atlan a spolu s Noirem se vrátil na můstek. „Majore Redhorsu, postarejte se o to, aby se speciální jednotky přesunuly do lodi. GENERÁL HOPKINS se může hned potom vrátit. Ať Rhodanovi oznámí, že akce začne za dvě hodiny."

Vtom se telekomem ohlásil kapitán Ro-berts. „Zpráva od Rhodana, pane. Vysílá loď s ostatními mutanty. Velení akce má převzít major Redhorse a vy se máte vrátit k loďstvu a převzít důležitější úkoly."

V Atlanově obličeji se nepohnul jediný sval. „Dobře, dám instrukce Redhorsovi a vrátím se na GENERÁLA HOPKINSE," řekl suše.

Redhorse to nepotěšilo. „Rád bych věděl, proč se všechno zase mění," zabručel.

„Rhodan ví, co dělá, majore. Možná chce loďstvo rozdělit a já mám převzít velení nad nějakým svazem.“
 „To všechno chápu," připustil Redhorse. „Jen mě zajímá, proč to tak nebylo naplánováno od začátku.“
 „Tím si hlavu nelamte, soustřeďte se na akci. Hodně štěstí, majore. Buďte rád, že tu budete mít mutanty a zvláště našeho přítele Guckyho.“
 „Fendala to ale nepotěší, nesnáší ho.“
 „Kdo je Fendal?" zeptal se Atlan.
 „Velitel speciální jednotky. Postrádá smysl pro humor a nesnáší ty, kteří ho mají.“
 „Pak by mu Gucky mohl smysl pro humor vštípit," zažertoval Atlan a rozloučil se.
 Veškerá odpovědnost za riskantní akci padla na Redhorse. Byl zvyklý nést odpovědnost, ale tentokrát to přišlo přece jen trochu náhle. Nejdříve se postaral o přesun speciální jednotky a její rozmístění v lodi a posílil stráž u hangáru, kde byli soustředěni Tefrodi. Potom vydal rozkazy čtyřem tefrodeským důstojníkům.
 „Vyšlete informační zprávu na Mid-way, kapitáne Iskasete. Centrální stanice byla zničena a vy jste měl cestou jistě potíže. Je třeba vyměnit některá zařízení, abyste se dostal zpět do Andromedy. Žádejte o přistání u opravářských dílen. Rozumíte?"
 „Naprosto, hned to provedu," ujistil ho Iskaset.
 „Vyšlete zároveň tajný identifikační kód, aby při přistání nedošlo k potížím.“
 „Provedu."

Gucky byl ve výtečné náladě. Podařilo se mu prosadit svou. Věděl, že Redhorse bude muset odvést hlavní práci a chtěl být u toho. A teď byl ve středu dění, na tefrodeské lodi, která mířila k Midwayi. Gucky se teleportoval po lodi sem tam, než se konečně setkal s Redhorseem.

„Jak se máš, starý brachu," zahlaholil. „Neříkal jsem ti, že u toho budu? Atlan se tvářil jako by měl hned začít metat blesky, to ti povím.“

„Nezdržuj, maličký," zchladil ho major. „Mám práce nad hlavu. Za dvacet minut přejdeme do lineárního prostoru a vynoříme se těsně u Midwaye, však to víš.“

„Stačí říct! Vím, co je to povinnost. Za pár hodin to budeme mít za sebou. Teď se trochu porozhlédnu po lodi.“ Skokem byl Gucky mezi muži ze speciální jednotky. Měl tu hodně známých z předchozích akcí a byl bouřlivě přivítán. Vypadalo to, že každého těší, že je opět ve hře.

„Teď už to nemůže dopadnout špatně," zaradoval se starý seržant ověšený metály. „Když je milý Gucky s námi, nikdo se nám neubrání.“

„Nevěděl jsem, že jsi básník," kvitoval to s úšklebkem Gucky.

Seržant se rozchechtal a všichni kolem taky.

„Co má tohle znamenat? Je tu snad mejdan? Starejte se raději o své zbraně!" zařval do toho protivný velitelský hlas.

Gucky měl dojem, že ten hlas zná, ale musel si probrat myšlenkové impulsy než přišel na to, o koho se jedná. Poručík Fendal ze speciálních jednotek! Jeho dávný „přítel“. Byl čas přesvědčit pochybovače o kvalitách. Myšob mrkl na seržanta a hrdě se vypnul. Poručík se objevil vzápětí, uviděl Guckyho a viditelně ho to překvapilo.

„Tohle nám ještě chybělo!" zavrčel. „Slyšel jsem, že se akce nezúčastníte.“

„Zase máte špatné informace. Kam na ně chodíte?" posmíval se Gucky.

„To si vyprošuji, důstojníku Gucky," zasípal vztekle poručík. „Co tu vlastně děláte? Jsme speciální...“

„To je na vás vidět," přerušil ho Gucky. „Jste opravdu speciální typ. Máte tu s sebou i toho speciálního kadeta Maye-ra?"

„Zde!" zaduněl nějaký bas kdesi vzadu. „Volal mě někdo?"

Gucky se otočil a uviděl kadeta Ma-yera jak se prodírá mezi mužstvem. Jeho uniforma zářila, jako kdyby právě vyšla z dílny. Jeho zbraň se oslnivě leskla. Také naducané tváře zářily zdravím, jako kdyby se právě vrátil z dovolené.

„Aha, prťavý mrkvožravec!" prohlásil Mayer, když uviděl původce rozruchu. „Co tu pohledáváte? Tady je práce pro chlapy.“

Ozvalo se nespokojené mručení, ale nikdo se neodvážil otevřeně se postavit proti poručíkovi a Mayerovi. Gucky však věděl, že jsou všichni na jeho straně.

„Děláš velkou chybu, kadete," vztekle se na něj obořil Gucky, který četl jeho myšlenky. „Pohrdáš ostatními a myslíš si, že jsi něco víc, že jsi ten největší.“

Mayer zrudl, ale nevzdal se. „Máš snad být ten největší ty, skrčku?"

„Já ne, ale Perry Rhodan. Zdá se mi, že už jsi zapomněl, za co mu Pozemšťané vděčí.“

„Tomu jsme se všichni učili ve škole," řekl Mayer a pokrčil rameny. „mě popuzuje jen to, že taková směšná postava jako ty se podílí na naší akci. Nikdo tě nebere vážně, ani já.“

„Tobě jde o to, že nikdo nebere vážně tebe," setřel ho Gucky. „Ale je to tak. Pardon, až na poručíka Fendala. Já

to vím bezpečně, umím číst myšlenky."

Mayer jen zalapal po dechu, ale Fendal mu položil ruku na rameno a chlácholil ho: „Buďte rozumný, kadete. Není třeba se přít a už vůbec ne před mužstvem. I Rhodan by nám měl za zlé, kdybychom se tu s Guckym hádali."

Mayer se otočil a začal se prodírat pryč, ale přece jen ještě zamumlal: „Rhodan, největší, pcha." Fendala to nepotěšilo, kdežto Guckyho zřejmě ano.

„Neberte to moc vážně," požádal Guckyho starý seržant.

„Kdybych to bral vážně, to bych s ním jinak zatočil," řekl Gucky a zmizel. Předsevzal si však, že příště něco takového Mayerovi už tak lehce neprojde.

ALOSITH se vrátil do Einsteinova prostoru pouhých pár milionů kilometrů od Midwaye a vysílač automaticky začal vysílat identifikační kód. Také odpověď obstaral automat.

ALOSITH dostal povolení k přistání v sektoru II, kde byly opravářské dílny, do kterých měla být loď okamžitě přemístěna.

Přistávací manévry světil Redhorse bez obav Iskasetovi, který jednal pod vlivem hypnózy, a sám sledoval komunikaci s kosmodromem, kterou měl na starosti Piniblu. Ta probíhala také bez závad a ALOSITH bez problémů dosedl na určené stání II v určeném sektoru.

Po celou dobu, samozřejmě naplno, pracovali pozemští zaměřovači. Výsledky jejich práce byly více než znepokojivé. Midway střežilo pět set nejmodernějších tefrofských válečných lodí. Samotná pevnost se příliš nelišila od Lookoutu. Nejnápadnější byl rozdíl v počtu lodí, které na stanici kotvily. Zvlášť dopravních lodí tu bylo nesrovnatelně víc. Na okrajích plošin tu bylo také o něco víc staveb a zařízení. Všude panoval čilý ruch. Nákladní lodě přistávaly, náklad byl okamžitě vyložen, a opět startovaly ke zpáteční cestě. Midway se jevil jako obrovské překladiště. Nebylo pochyb, že právě odsud mají vyrazit invazní sbory. Redhorse vyčkal až motory umlkly a dal se do práce. Než bude loď výtahem dopravena do podpovrchových dílen musel podat zprávu Rhodanovi. Rádiové spojení nepřipadalo v úvahu, protože by bylo zachyceno. Musel použít směrovaný laserový paprsek. V blízkosti Midwaye na tento signál již předem čekal malý pozorovací letoun. Souřadnice směru byly předem naprogramovány ve speciálním přístroji, který však musel být napojen na lodní zdroje.

Podařilo se. Hned po vyslání signálu začal ALOSITH klesat do nitra plošiny. Vrata nad lodí se zavřela. Úniková cesta byla odříznuta, nouzový start byl vyloučen.

„Smůla, co?" řekl Gucky, který se teleportoval na můstek. „Ti chlapci myslí opravdu na všechno."

„O čem to mluvíš?" chtěl vědět Redhorse a snažil se neprozradit vnitřní napětí.

„Paraléčky, paraclony, paramříže," zamumlal sklíčeně myšob.

„Chceš tím říci, že nemůžeš vůbec nic dělat?" vyděsil se Redhorse. „Jak jsi to zjistil?"

„Vyzkoušel jsem si takový krátký skok, narazil na paraclonu a byl odhozen zpátky. Také nejsem schopný zachytit žádné impulsy mimo loď. Tefrodi se nespokojili tím, že celou stanici obalili parapolem, ale ještě každý sektor pojistili zvlášť. To nás ochromí, Done. Štve mě to."

„mě také, ale z jiného důvodu. Rhodan už dostal zprávu o našem přistání a brzy tu bude s celou flotilou."

„Co uděláme, až se tu objeví opraváři?" zeptal se Gucky. „Okamžitě poznají, že tu není něco v pořádku."

„Doufám, že to nestačí zjistit," prohlásil temně Redhorse.

„Dobrý Bože, to jsme zase jednou v pěkné kaši," zamumlal Gucky a chlupy na zátylku se mu zježily.

„Vezmeš si dvanáct válečných superlodí a zamíříš rovnou k Midwayi," řekl Rhodan Atlanovi. „Musíš se pokusit odlákat těch pět set hlídkových lodí."

Oba přátelé seděli spolu v kabině CRESTU III. Redhorsovo hlášení obdrželi před chvílí.

„Kdy zaútočíš se zbytkem lodí?"

„Až budou vyřazeny obranné mechanismy stanice. Podle plánu by Redhorse měl využít způsobeného zmatku k zneškodnění obranných zařízení, která by nám zabránila v přistání. Podrobně jsem to s ním prodiskutoval a nemělo by dojít k žádným zádrhelům. Jinak jsme vedle."

Atlan se zvedl. „Odstartuji hned. Brzy se uvidíme," řekl na rozloučenou.

„Doufám, že na Midwayi, Atlane."

„Jak jinak, příteli," odpověděl s úsměvem Atlan.

O několik minut později byl již Atlan opět na palubě GENERÁLA HOPKINSE a vydal rozkaz k útoku. Dvanáct lodí zmizelo v lineárním prostoru a vrátilo se do Einsteinova prostoru v bezprostřední blízkosti stanice Midway. Samozřejmě byla flotila okamžitě zaměřena Tefrody.

Velitel stanice vyhlásil všeobecný poplach. Už dávno počítal s tím, že k útoku na stanici může dojít, zvláště

potom, co Pozemšťané zničili centrální stanici. Spíš ho zaráželo, že útočí pouze dvanácti loděmi. Byla to neslýchaná provokace!

Na Atlantovu malou flotilu se vrhlo všech pět set hlídkových lodí Tefrodů a poblíž Midwaye se rozpoutala nevídaná energetická bitva.

Díky transformačním dělům Atlanovy lodě v několika minutách zničily dvaatřicet nepřátelských lodí, ale vzápětí se projevila drtivá přesila Tefrodů.

Atlan dal povel k ústupu a doufal, že obránci stanice jeho lest neprohlédnou. Atlanovi šlo jen o to, odlákat nepřátelské lodě co nejdál od Midwaye.

Zdařilo se to jen částečně. Čtyři sta lodí ho pronásledovalo, ostatní se však vrátili na oběžnou dráhu kolem stanice.

Atlanovy lodě i jeho pronásledovatelé zmizeli v lineárním prostoru, ale nejvyšší pohotovost na Midwayi nebyla odvolána. Tefrodi byli varováni. Věděli, že jim bezprostředně hrozí útok. Nebylo vyloučeno ani to, že Atlanův uskok prohlédli.

5.

Trojka, Mistr ostrovů jménem Proht-Meyhet, to aspoň věděl. Byl to mohutný prošedivělý muž, který vypadal na padesát, silný, chytrý a odvážný. Bylo těžké ho oklamat, pro Pozemšťany zvlášť, protože je dobře poznal. A právě tento muž byl velitelem na Midwayi.

Útok dvanácti lodí na pevnost mu byl okamžitě podezřelý. Žádná rozumná bytost by se o něco podobného nepokusila, pokud by neměla další trumf v rukávě. Šlo tudíž o klamný manévr a zbývalo zjistit, čemu měl sloužit. Proht-Meyhet sice neupustil od pronásledování, osmašedesát lodí však ponechal v blízkosti pevnosti. Zatím považoval za užitečné naznačovat, že trik neprohlédl. Nepochyboval, že někde poblíž je nějaký pozorovatel, který o jeho činech informuje Pozemšťany.

Na stanici Proht-Meyhet vyhlásil nejvyšší stupeň pohotovosti. Mimo jiné to znamenalo, že běžné práce byly zastaveny, a to i vykládání lodí, které právě přistály. Pohříchu to neplatilo o opravách.

Proht-Meyhet seděl v centrále, která se jako vejce vejci podobala té, v níž ještě v té době seděl Montra Matite. Na rozdíl od Montry však jeho žádný špeh tajně nesledoval. Byl Trojkou, třetím mužem v Andromedě. V okruhu milionu světelných let nebyl nikdo, kdo by byl mocnější než on.

A právě na něj se Pozemšťané odváží-

li zaútočit dvanácti loděmi! Primitivní trik měl zakrýt cosi jiného, ale co?

Celá stanice byla chráněna rudým energetickým štítem, nikdo už na ní nemohl přistát, nikdo ji nemohl opustit.

Nová protipólová děla se vysunula na povrch a vyhledávala své cíle. Midway, nejmocnější pevnost mezi Mléčnou dráhou a Andromedou, byla připravena.

Rhodan počkal dohodnutou dobu a pak dal svým dvaadvaceti lodím povel k útoku. Byl to bleskový útok a přes trojnásobnou početní převahu neměly hlídkové lodě Tefrodů prakticky žádnou šanci. Během osmi minut byly tefrodské lodě buď zničeny nebo vyřazeny z boje. O vítězství Pozemšťanů rozhodla především lepší kvalita jejich ochranných štítů.

Potom Rhodan zaútočil na samotnou stanici. Akce však skončila nezdarem. Soustředěná palba pozemských lodí nedokázala překonat rudý štít. Bylo zřejmé, že Redhorse se svými lidmi ještě nedokázal narušit obranu stanice.

Bylo třeba mu ponechat ještě trochu času. Navíc stanice začala opětovat palbu. Rhodan dal rozkaz k ústupu.

Rhodanovy lodě zmizely stejně rychle jako se objevily. Vynořily se však z lineárního prostoru mnohem blíž než před tím. Rhodan vyčkával v záloze.

Také Redhorse čekal, avšak klel při tom. „Jsme v tom až po uši! Kolem dokola paraclony, všude po zuby ozbrojení Tefrodi, možnost startu vyloučena -a my uprostřed. Může mi někdo říci, jak z toho ven?"

Gucky dřepěl na lehátku a líně se protahoval. „Já ne. ty to tu máš na povel, tak proč bych si tím měl lámat hlavu já?"

Redhorse dobře věděl, že to Gucky tak nemyslí. Prostě ani on nevěděl, jak dál.

„Dobrá, maličký, ale projít si to můžeme," chlácholil ho major. „Dostali jsme se na stanici, ale zatím je to také vše. Vystoupit z lodi nemůžeme, protože bychom okamžitě vzbudili podezření. Musíme však vyřadit řídicí pozitroniku, vypnout energetický štít, aby tu Rhodan mohl přistát. Jak to však máme udělat, když..."

„...nemůžeme opustit loď. Už jsem na to přišel, jen mě nech chvíli v klidu přemýšlet!" skočil mu do řeči Gucky.

„Máš přece speciální jednotky. Když selhali mutanti, je třeba nasadit je. Mohou vypnout paraclonu nebo zničit příslušné zařízení. Jakmile se pak budu moci teleportovat dál do stanice, pak je už prakticky v našich rukou."

„Myslíš tedy, že bychom měli jednat dřív než nás Tefrodi objeví?"

„No jasně. Paraclona tvým lidem neuškodí, působí jen na mutanty. Když zapnou deflektory, budou neviditelní a tak se jim nemůže nic stát."

Redhorse se zašklebil, zapnul interkom a povolal nadporučíka Ramowského, který měl velet akci. Spolu vytvořili dvě útočné skupiny, další dvě je měly krýt. Úkol byl jasný: parabloky musí být likvidovány a energetický štít stanice vyřazen. Obojího mělo být dosaženo během půlhodiny.

Ramowski byl správný muž pro takový úkol. Byl to výborný důstojník s vysoce vyvinutým smyslem pro povinnost. Do puntíku splnit každý rozkaz bylo pro něj věcí cti. Začal jednat okamžitě. Shromáždil své muže ve velké výstupní komoře a už tam dal rozkaz zapnout deflektory. Muži se stali neviditelnými. Potom se otevřely vnější dveře, ale víc už vidět nebylo.

Přesto právě v tomto okamžiku ALOSITH opustilo šedesát mužů v plné zbroji.

Prohit-Meyhet sledoval události z centrály. Zděsil se, když viděl jak jedenadvacet pozemských lodí zničilo všechny jeho hlídkové lodě a okamžitě se pokusil navázat spojení se čtyřmi sty loděmi, které pronásledovaly Atlana, ale ty se nehlásily. Zřejmě se právě pohybovaly v lineárním prostoru.

Jeho zděšení však pominulo, když Rhodanův útok na energetický štít stanice ztroskotal.

„Takhle nás nedostaneš," prohlásil spokojeně Proht-Meyhet, který Pozemšťany nenáviděl, ale i obdivoval.

„Musíš na to jít chytřeji, Rhodane, pokud tomu velíš ty."

Potom zapnul obrazovky vnitřního okruhu. Na stanici bylo vše v nejlepším pořádku. Naštěstí nemusel spoléhat na duplikanty, posádku stanice tvořili vybraní, skuteční Tefrodi z nejlepších rodin.

Jeho pohled sklouzl na obrazovku, ukazující vnitřek hangáru, kde nákladní lodě čekaly na vyložení. Teď na to nebyl čas, byly důležitější věci na starosti. V popředí uviděl ALOSITH. Na jeho velitele Iskaseta si dobře pamatoval. Měl mimořádně vyvinutý smysl pro povinnost a bylo na něj spolehnout i v kritických situacích. Musí se postarat o to, aby po skončení poplachu byl přednostně odbaven.

V automatizovaném řídicím centru obrany stanice se pohybovali jen roboti. Všechny kontrolky svítily, stanice byla připravena čelit každému útoku.

Proht-Meyhet vypnul obrazovky a pohodlně se opřel v křesle. Už se docela uklidnil.

Nadporučík Ramowski měl pocit, že je tu sám, ačkoliv kolem bylo šedesát jeho lidí. Byli však stejně jako on neviditelní. Dorozumívali se šeptem; na stanici byl dýchatelný vzduch, a tak měli přilby otevřené.

„Podle Iskasetových údajů plně automatizované zařízení, nastavující energetický štít a řídicí palebná postavení leží od nás vlevo ve vzdálenosti čtyř kilometrů," šeptal seržant.

„To je dost," odpovídal stejně tiše Ramowski. „Jen abychom nevběhli rovnou do pasti!"

Stále míjeli roboty i Tefrody, ale nikdo si ničeho nevšiml, ačkoliv jisté drobné známky přítomnosti neviditelných prozrazovaly.

Ramowski věděl, že paraclona jim nemůže uškodit, při průchodu však cítili takřka fyzickou nevolnost.

Skutečným nebezpečím však byla možnost, že by clona mohla být spojena s nějakým zaměřovacím zařízením, které by je odhalilo.

„Další chodbou vlevo," zašeptal seržant, který studoval plánek.

Po dalším kilometru narazili na první obtíž - úzkou chodbou proti nim šlo dvanáct Tefrodů a za nimi celý oddíl válečných robotů.

„Všichni se přitiskněte ke zdi a ani hnout. Kdyby přece jen došlo k prozrazení, použijte narkotizační zbraně, na pár hodin je to vyřadí," zavelel Ramowski.

„Co roboti?" zeptal se seržant.

„Zničit."

Muži se roztáhli do řady podél zdi. Jejich neviditelnost jim teď poskytovala špatnou ochranu, ale každopádně jim dávala výhodu překvapení.

Tefrodi se živě bavili. V nitru stanice se cítili naprosto bezpeční a neměli důvod si nějak zvlášť všimnout okolí.

Také si ničeho nevšimli, dokud jeden z Tefrodů, který šel těsně při zdi, přímo nevrazil do Ramowského. Přesněji pronikl za jeho deflektorovou clonu a nadporučíka uviděl, kdežto svým druhům naopak zmizel z očí. Prostě zmizel.

„Palte!" vykřikl Ramowski a skoro zároveň dvanáct nic nechápajících Tefrodů kleslo k zemi v mrákotách.

Roboti se zastavili jako na povel a pokoušeli se pochopit situaci a najít optimální způsob reakce. Jejich přísně logické myšlení jim velmi rychle odhalilo jediné správné řešení. Začali střílet směrem k neviditelným Pozemšťanům.

Muži z Ramowského oddílu se vrhli na zem a vleže zahájili palbu na bojové stroje a během několika vteřin z

nich takřka nic nezbylo.

„Kupředu!“ zvolal chraplavě nadporučík. „Tady se může brzy rozpoutat peklo. Doufejme, že na to neprijdou dřív než za hodinu. Potom už na tom nebude záležet.“

Rychle proběhli chodbou a v další narazili na pohyblivý pás, který je unášel ještě rychleji.

„Tady to má být,“ zašeptal seržant, který se stále držel vedle nadporučíka. „Tamty dveře. Uvnitř by měla být energetická centrála a ovládání paraclony -aspoň podle Iskasetových slov.“

„Pak to bude pravda,“ zamumlal Ramowski. „Doufejme, že ty dveře půjdou otevřít.“

Byly však zamčené.

„Počkáme, dokud někdo nepůjde ven nebo dovnitř,“ navrhl nadporučík. „Kdyby to trvalo příliš dlouho, otevřeme je násilím. Jakmile vyřadíme štít i ten nejbezstarostnější Tefrod pochopí, že něco není v pořádku. Potom se musíme hned probít k lodi.“

Netrpělivě čekali, ale nikdo nevycházel ani nevcházel. Ramowski připravil trhavinu, nálož umístil na dveře a všichni se stáhli do úkrytu. V příští vteřině se dveře rozletěly na kusy. Tlaková vlna se přehnala chodbou a kolem zaburácel výbuch.

„To musel slyšet i hluchý,“ zabručel seržant.

Pozemšťané neztráceli čas. V centrále pracovali jen roboti, které vyřídili okamžitě a bez problémů. Potom zničili kontrolní panel a generátory paraclony proměnili v beztvář kus kovu.

Tlampač chrtil nějaké povely, které neměl kdo provádět, odněkud z dálky byl slyšet pronikavý křik a potom zaslechli kroky, které se rychle blížily.

Nadporučík dal povel k ústupu. Nebyl ani čas, aby se na místě přesvědčili, zda byl úkol splněn beze zbytku.

Všichni už museli pochopit, že neviditelný nepřítel je uvnitř stanice a tak ztratili svou největší výhodu - moment překvapení. Tefrodi začali spěšně zřizovat četné provizorní energetické uzávěry, které měly odhalit a zadržet neviditelné. Protože šlo o přenosná zařízení, Ramowského muži je snadno ničili, ale docházelo při tom k četným přestřelkám. Cestou, dlouhou tři a půl kilometru, ztratili sedm mužů.

Pět set metrů od hangáru padli do léčky. Tentokrát byl generátor umístěn někde stranou, kde byl pro ně nedosažitelný. Ramowski nařídil, aby přešli do obrany.

„Stále ještě žádné zprávy?“ ptal se znepokojený Redhorse.

Gucky jen smutně potřásl hlavou. „Pa-raclona funguje, nejsem stále s to zachytit žádné mentální impulsy.“

Také John Marshall se marně snažil navázat spojení s Ramowskim a špeh Wuriu Sengu také narážel na parablok. Tou dobou ALOSITH opustily další dvě skupiny Pozemšťanů a vydaly se stejnou cestou jako oddíl Ramowského. Také oni byli neviditelní.

Najednou sebou Marshall i Gucky současně trhli.

„Co je?“ dychtivě se zeptal Redhorse a nebyl zklamán.

„Konečně!“ vykřikl radostně Marshall. „Dokázali to a už se vracejí. Mají však potíže, útočí na ně. Musíme jim pomoci.“

„Dvě skupiny jsou již na cestě.“

„To možná nebude stačit. Tohle by mohlo být něco pro tebe, ne, Gucky?“

Myšob váhal. „Musím je nejdříve zaměřit a oni mění místo příliš rychle.“

Netrvalo to však dlouho. Najednou zůstali stát. Byli v pasti. Druhá skupina, která postupovala od hangáru, narazila na tvrdý odpor Tefrodů. Rozhodující bitva začala.

Teleporter Ras Čubaj donesl bratry Woolverovy na bojiště. Oba běžci po vlnách okamžitě vplynuli do proudu energetického štítu a snažili se vypátrat zdroj energie. Jejich úkolem bylo generátor zničit, nebo aspoň vypnout. Gucky skočil ke druhé skupině, která postupovala od hangáru, a ukázal jí cestu. Tefrodi se octli v palbě ze dvou stran a museli se stáhnout. Zároveň se zhroutil energetický štít, který bránil Ramowského oddíl v postupu. Obě skupiny se spojily a za deset minut byli již všichni, kteří přežili, zpět v ALOSITHU.

Tefrodi ztratili stopu neviditelných. Ze začátku je vůbec nenapadlo, že by se Pozemšťané, kteří pronikli do stanice, mohli ukrývat v jejich vlastní nákladní lodi.

Pouze Proht-Meyhet uvažoval jinak. Přítomnost mutantů v řadách pozemského výsadku si uvědomil hned v okamžiku, kdy padla paraclona. Ta překážela jen jim. Než však stačil nařídít vhodná opatření, přišla mu další Jobova zvěst - řízení palby bylo vyřazeno z provozu. Znamenalo to, že stanice je bezbranná a musí spoléhat pouze na rudý ochranný štít.

Bylo nutno něco podniknout.

Meyhet rozkázal, aby byly důkladně prohledány všechny hangáry, lodě a skladiště. Byl si jistý, že jen tam někde se mohou Pozemšťané ukrývat. A protože do stanice mohli proniknout jen s nějakou lodí, bylo mu jasné, že mezi kapitány musí být nějaký zrádce. Odhalit ho považoval Trojka za prvořadý úkol.

Pátrací akce sledoval na svých obrazovkách. Zatím mu nezbyvalo než čekat...

Protipólová děla vyřadili z provozu Gucky a Ras Čubaj, kterým se podařilo vrhnout do ústředí řízení palby termobomby, které enormně zvyšovaly teplotu, ale nezpůsobovaly tlakovou vlnu. Plně automatizovaná zařízení neodolala vysokým teplotám a také obsluhující roboti byli ochromeni. Oba teleportéři se bezpečně vrátili zpátky na loď.

Redhorse byl spokojený s dosavadním průběhem akce.

„Zbývá nám už jen vyřadit z provozu rudý štít. Jakmile padne, může Rhodan zaútočit.“

„Bohužel nám Iskaset nemohl říci, kde jsou generátory štítu, neví to,“ konstatoval Marshall a podíval se na teleportéry. „Dokážete je najít?“

„Někteří Tefrodi znají jejich polohu, stačí, aby na to pomysleli a budeme vědět, kde jsou,“ upozornil Gucky.

„Ještě bych rád dostal velitele stanice,“ pokračoval Redhorse. „Musí to být jeden z Mistrů ostrovů, který bude řídit všechny obranné akce. Pravděpodobně bude sedět ve své bytelně zabezpečené centrále.“

„Bude mi potěšením ho sem přitáhnout,“ nabídl se myšob. „Kde vězí?“

„Najdi ho,“ vybídl Guckyho Marshall. „Mně se nepodařilo zachytit jeho mentální impulsy.“

„Může je blokovat,“ připomněl Redhorse. „Chytit Mistra ostrovů není moc snadné.“

„Jdeme na to, Gucky,“ ozval se vtom Ras Čubaj, který se mezitím osvěžil krátkým odpočinkem. „Musel by v tom být čert, abychom nenašli energetické zdroje štítu.“

Oba se teleportovali směrem ke středu stanice, kde chtěli začít své pátrání. Gucky musel telekineticky vypnout pár tuctů robotů než narazili na prvního Tefroda. Gucky ho bez potíží odzbrojil. Byl to mladý důstojník a na Guckyho zíral jako na strašidlo.

„Přicházíme rovnou ze záhrobí,“ oznámil mu translátorem Gucky. „Musíš nám říct, kde je energetické zařízení, které napájí rudý štít.“

Tefrod automaticky pomyslel na udané místo, ale řekl něco docela jiného. „Nevím kde je takové zařízení. Kdo jste?“

Gucky se zašklebil. Mladíkův uskok mu vůbec nevalil, protože mu na slovech nezáleželo, četl jeho myšlenky.

„A teď to upřesni. Která plošina a který sektor. Ach tak, třetí plošina blízko okraje. Výborně. Pěkně děkuji, příteli, velice jsi nám pomohl.“

Tefrod stále zíral na Guckyho, ale neřekl už nic. Ras důstojníka uspal narkotizačním paprskem a oba se teleportovali do udaného prostoru.

Zhmotnili se uprostřed čtyř Tefrodů, která tu zřizovala paraléčku. Jedni instalovali agregát, jiní natahovali vedení. Náhlé zjevení se teleportérů Tefrody natolik vyvedlo z míry, že nebyli schopni včas reagovat. Čubaj je stačil paralyzovat dřív než se na cokoliv zmohli.

„Teď ještě rychle zlikvidovat to jejich zařízení,“ připomněl Gucky.

Potom jim už netrvalo dlouho a hledané zařízení našli. Dvěma bombami Gucky vyřadil z boje roboty, zatímco Ras vrhl tři termické bomby mezi generátory. Kovové bloky se začaly tavit a proměnily se v hromadu kovu. Dva Tefrodi, kteří do haly vstoupili, ji okamžitě zase opustili aby unikli žáru.

„Nejvyšší čas se vrátit, tady bude co nevidět peklo.“

„Jistě,“ souhlasil Ras. „Jen bych se rád přesvědčil, jestli naše akce přinesla výsledek. Jinak bychom sem museli ještě jednou a to bych opravdu nerad.“

Vtom se dveře znovu otevřely a dovnitř vtrhl oddíl válečných robotů.

„Pryč!“ zapištěl Gucky a v tomtéž okamžiku se zhmotnili na můstku ALOSITHU.

„Rudý štít padl, děkuji vám. Před dvěma minutami jsme se spojili s Rhodanem. Za půl hodiny zaútočí.“

„Konečně si budu moci dát dvacet. A také mám hlad. Na viděnou, přátelé,“ zamumlal Gucky a byl pryč.

„Celý výsadek nyní opustí loď a začneme dobývat stanici,“ zavelel Redhorse.

6.

Kosmická bitva mezi čtyřiatřiceti pozemskými loděmi a čtyřmi sty tefrofskými se vyvíjela docela jinak než by předpovídal jakýkoliv expert.

Rhodanovy a Atlanovy svazy se opět spojily ve vzdálenosti pěti světelných let od Midwaye a velitelé se rozhodli, že zničí zbytek tefrofských lodí a podniknou generální útok na stanici, jakmile se rudý štít zhroutí. Stalo se a Rhodan zavelel k útoku na tefrofskou flotilu, ačkoliv teoreticky proti takové převaze jen o málo hůře vybavených lodí neměli Pozemšťané šanci.

Tato rozhodnost nejdříve zarazila a znejistila tefrofského velitele, podezření však rychle vystřídal neodůvodněný optimismus a vrchní velitel dal rozkaz k „volnému lovu“ a sám si vyhlédl první oběť.

V tu chvíli se však už Redhorsovi podařilo pomocí laseru navázat spojení s Rhodanem a akce pozemského loďstva a výsadku byly koordinovány. Odborníkům z výsadku se podařilo ovládnout obrannou pozitroniku Midwaye. Technici zvládli ovládnutí a nastavování dalekonosných narkotizačních polí, jejichž dosah daleko přesahoval dosah impulsních děl. Rhodan vydal příslušné rozkazy...

Velitel tefrodského loďstva nechápal, proč Pozemšťané unikají směrem k Mid-wayi. Odtud jim přece hrozilo ještě větší nebezpečí! Usoudil, že nepřítel prostě ztratil hlavu: nejdříve ten nesmyslný útok na mnohem silnějšího protivníka a teď útěk směrem k tefrodské stanici. A podle všeho se chystaly dokonce na Midwayi přistát!

Ani Proht-Meyhet nechápal, co Pozemšťané zamýšlejí. Věděl, že pozitronika byla vyřazena, netušil však, že ji Pozemšťané opět zprovoznili. Kdyby to věděl, jednal by úplně jinak. Takto však dal veliteli loďstva, s nímž už opět navázal spojení, tento rozkaz: „Nechte Pozemšťany přistát a pak je soustředěnou palbou ze všech lodí zničte.“

Proht-Meyhet si nebyl jistý, že jeho rozhodnutí bylo správné, ale prvně v životě se ocitl v kleštích. A to doslova. Seděl ve své nedobytné centrále, navíc chráněn před vnějším světem svým individuálním štítem. Pouze interkomem byl spojen s podřízenými jednotkami, od nichž však přicházely stále znepokojivější zprávy. Pozemšťané všude pronikali hlouběji a hlouběji do stanice a vyřazovali technická obranná zařízení. Útočili bez ohledu na ztráty, životy Tefrodů však pokud možno šetřili. A právě to z mnoha důvodů Proht-Meyheta vyvádělo z míry. Pozemšťané si evidentně připravovali půdu, aby Tef-rody v budoucnosti získali na svou stranu. Obrazový přenos zatím fungoval bez závad. Proht-Meyhet tudíž viděl na obrazovce pozemské lodě jak zpomalují a chystají se na přistání. Tefrodi je pronásledovali, ale zatím nestříleli.

Potom se to stalo.

Rhodan vyslal dohodnutý signál a čtyřiatřicet pozemských lodí náhle zrychlilo na maximum, prolétlo těsně nad stanicí a zmizelo ve volném prostoru.

Zaskočení pronásledovatelé však nedokázali tak rychle změnit rychlost a směr a v sevřené formaci vletli do narkotizačního pole. Ze stanice nebyla vidět žádná změna. Lodě se pohybovaly stále stejnou rychlostí a udržovaly dosavadní kurz. Ale velitel přestal odpovídat na Proht-Meyhetovy dotazy. Proht-Meyhet věděl, že něco není v pořádku, ale netušil, co se stalo.

Bylo to tak, že velitelé i posádky byli v bezvědomí a neřízené lodě minuly stanicí. Až se Tefrodi zase proberou, budou od Midwaye vzdáleni mnoho světelných let. Proht-Meyhet si to domyslel.

Než se vrátí, bude již stanice opět připravena k obraně - ale bude v rukou Pozemšťanů.

Proht-Meyhet pochopil, že bitva je ztracena a jemu zbývá jen jedno - uprchnout. Naštěstí byl připravený i na tuto eventualitu.

Z centrály vedl tajný výtah do soukromého hangáru, ve kterém stála ke startu připravená speciální loď. Byla malá, jen devadesát metrů v průměru, ale byla schopna ho dopravit až do Andromedy. A byla tak rychlá, že ji žádný pronásledovatel, ani Pozemšťané, nemohl dostihnout.

Před útekem však chtěl zařídit ještě něco.

Bylo jasné, že Pozemšťané Midway dobudou. Nechtěl však dopustit, aby se z něho těšili dlouho...

Rhodanovy a Atlanovy lodě přistály na stanici brzy potom, co neovládané te-frodské lodě zmizely ve volném prostoru. Ras Čubaj se okamžitě teleportoval do CRESTU III a donesl Rhodana do ALOSITHU. Brzy se tam dostavil i Atlan.

„Stanici jsme prakticky dobyli," konstatoval Rhodan, když vyslechl Redhorsovu zprávu o situaci. „Dosud však nemáme velitele. Proč jste ho dosud neobjevili a nenavázali s ním spojení? Co dělají teleportéři? Kde je Gucky?"

„Zde," ohlásil se myšob, který právě nepozorovaně vstoupil. „A pokud si myslíš, že jsem právě spal, máš bohužel pravdu. Ale jen pět minut.“

„Tak ty spíš, když my dobýváme Mid-way? To je ti docela jedno?" zeptal se Rhodan, který stěží potlačoval smích.

Gucky se nenamáhal potlačit úšklebek. „Když já měl tak hezký sen. Zdálo se mi, že jsem se teleportoval do centrály a našel tam Mistra ostrovů jménem Proht-Meyhet. Tvrdý chlapík, jak se mi zdálo, chytrý a prohnáný. Bohužel jsem mu nemohl nahlédnout do myšlenek, protože má individuální štít, ale zdálo se mi, že jsme se pěkně pobavili rádiem.“

„Hezký sen," řekl vážně Rhodan.

„Neříkal jsem to?" radostně zapištěl Gucky. „Jenže jsem přišel na to, že on to sen nebyl. Skutečně jsem v té centrále byl a bavil se s Mistrem ostrovů. A hned z toho byl krásný příběh.“

„Opravdu," řekl netrpělivě Rhodan. „Proč jsi nám to neohlásil hned?"

„Nešlo to, byl jsem rád, že jsem se z té privátní pevnosti vůbec dostal se zdravou kůží. Zdá se mi, že mě musel pustit, jinak bych tam dřepěl dosud. Všechno je tam perfektně zajištěné a napojené na zdroje nezávislé na ústředních energetických zdrojích stanice. Ale jestli chcete, navštívím ho znovu a předám mu ultimátum. Trochu to naruší naše přátelství, ale s tím se nějak vyrovnám.“

„Dobrý nápad," usoudil Rhodan a obrátil se na Redhorse. „Zformulujte příslušné poselství. Slibte mu

beztrčnost, když se vzdá. Chce-li zabránit dalšímu ničení Midwaye, může se s Guckym dostavit k nám, ale beze zbraně a ochranného štítu. Myslím, že to by stačilo."

Sepsaný text, přeložený do tefrody, byl svěřen Guckymu, který se okamžitě teleportoval. Narazil však na nějakou pa-raclonu a zhmotnil se se silnými bolestmi před Proht-Meyhetovou centrálou.

Nestačil se ještě ani vzpamatovat z překvapení, když uslyšel velitelův hlas: „Co tu zase chceš? Jednou jsem tě pustil, ale podruhé bych si to musel ještě pořádně rozmyslet. To jsi svým přátelům neprozradil, že jsem ti ušetřil život, když jsi padl do pastí?"

„ne tak docela, Proht-Meyhete, vysmáli by se mi. Nemůžu k tobě?"

„Tedy dobrá. Vypnu clonu na deset vteřin, teleportuj se."

Gucky skočil a skutečně se dostal do centrály. Trojka seděl v křesle, chráněn svým individuálním štítem, který nemohl žádným způsobem proniknout ani Gucky. Meyhet se na myšoba díval se zájmem.

„Jaképak poselství od Pozemšťanů mi neseš?"

- Gucky vyndal obálku a položil ji na stůl před velitele stanice. „Mám ti ji otevřít?"

„Nemusíš se předvádět, maličký. Vím o tvých telekinetických i telepatických schopnostech. Ale prosím, vyndej ten dopis a polož ho na stůl."

Gucky to udělal a Proht-Meyhet si dopis přečetl.

„Rhodan si skutečně myslí, že se dobrovolně vzdám? Tak hloupý přece nemůže být, když stanici dobyl tak rafinovaným způsobem. Můžeš mu tlumočit, že raději zemřu než abych se vzdal."

„Pozemšťané drží slovo," snažil se ho přesvědčit Gucky. „Rhodan ti slibuje beztrčnost a dodrží to. Přestal bych si ho vážit, kdyby někdy slovo nedodržel."

„Věřím ti, mrňousi," řekl Mistr ostrovů s úsměvem. „Mou povinností je však odletět, když už tu nemohu nic udělat."

Ztratil jsem bitvu a musím nést důsledky. Rozhodne o mě Jednička. Kdybych se však vzdal, vyneslo by mi to neodvratný rozsudek smrti."

Gucky do jisté míry Mistrovy pohnutky chápal, i když by ho stejně zajal, kdyby mohl. Zatím však byla situace taková, že právě Proht-Meyhet rozhodoval o tom, zda myšoba propustí či ne.

„Mám tedy Rhodanovi tlumočit tvé odmítnutí? Opravdu se nic nedá dělat?"

„Přesně tak, musím odletět," přisvědčil Mistr ostrovů. „Jen bych se rád dověděl, jak to, že Iskaset zradil. Je to můj přítel a neumím si představit, co ho k tomu přimělo. Víš to?"

„Ale on nezradil, byl hypnotizován, jinak se mu nic nestalo. Je v pořádku, stejně jako jeho lidé. Nikdo nebyl ani zraněn, všechny jen uspal."

Proht-Meyhet zamyšleně přikývl. „Pozemšťané mi připadají divní a začínám se jich bát. Kdyby vraždili a loupili, tím by mi strach nenahnal, ale takhle..."

„Potom tě vyděsím ještě víc," oznámil vesele Gucky. „Ani tefrodské loďstvo nebylo zničeno. Posádky byly narkoti-zovány a až se loďstvo vrátí, budeme připraveni s Tefrody vyjednávat."

„A vy jste měli možnost je zničit?" zeptal se zaražen Proht-Meyhet. „My bychom to udělali."

„A právě proto nakonec prohrajete. Tefrodi nám nikdy nezapomenou, že jsme je nezničili, když jsme měli možnost to udělat."

„Obávám se, že máš pravdu. Jedničku mě zprávy nepotěší, ale nemohu jinak. Teď tě musím požádat, abys mě opustil. Musím se připravit. Za půl hodiny odletím do Andromedy."

„A jak? Máš loď?" vyzvídal Gucky.

„Snad si nemyslíš, že ti to prozradím."

Věřím ti, ale vím, že by ses pokusil mi v odletu zabránit. Jistá možnost tu je, ale rozhodně vám nepomohu ji objevit. Děkuji ti, ačkoliv si myslím, že jsi pro Pozemšťany udělal víc, než kdokoli z nich." Proht-Meyhet se usmál. „Asi jsi o něco chytřejší než oni."

Gucky si nemohl pomoci, ale obdivoval toho muže, i když patřil k nejzavilejším nepřítelům jeho přátel. Věděl, že jeho jednání může vypadat jako zrada, ale v hloubi duše věřil, že je to správná taktika.

„Nebudu pospíchat za Rhodanem, ale slib mi, že se na Pozemšťany už budeš dívat jinak," řekl.

„Zůstanu stejný jako dřív, dokud boj nebude s konečnou platností rozhodnut. Jsem nepřítelem Pozemšťanů a musím jím zůstat až do konce."

„Škoda. No, třeba se někdy někde ješ-tě setkáme," řekl Gucky a Proht-Meyhet mu stisknutím tlačítka uvolnil cestu zpět.

Když Gucky zmizel, do Proht-Meyhe-ta náhle vjel život. Rychle stiskl několik tlačítek a potom ještě překontroloval, zda paraclona a energetický štít centrály fungují. Zatím se v rohu místnosti roztoupila podlaha a vznikl pravoúhlý otvor. Mistr ostrovů vypnul svůj individuální štít a zmizel v otvoru. Podlaha se nad ním opět uzavřela.

Proht-Meyhet prošel krátkou úzkou chodbou a zastavil se před kovovou stěnou. Neviditelné snímače provedly bleskovou kontrolu přicházejícího a stěna se rozestoupila. Proht-Meyhet vstoupil do malé místnůstky. Necítil nic, ale věděl, že ve skutečnosti rychle stoupá.

Už za okamžik vstoupil do hangáru, kde byla jediná loď. Oči mu zazářily. I když utrpěl těžkou porážku, pohled na tento zázrak techniky mu jako pokaždé zvedl náladu. Před startem však musel ještě něco zařídit.

je to opravdu nutné?

Ano! Stanice byla v rukou nepřítele a sotva mohla být dobyta zpět, bylo tudíž nutné ji zničit. Musel jen zapálit „doutnák“ a za hodinu vyvolají vestavěné nálože řetězovou reakci. Jestliže Pozemšťané zaznamenají její počátek, budou mít ještě čas uniknout i se zajatými Tefrody. Ale stanice bude zničena, stejně jako byla zničena Centrální stanice.

Nerozhodně stál před spouštěčem tohoto nezvratného procesu. Nechtě musel myslet na chlupatého teleportera.

Měl ho rád, i když nevěděl proč. Řekl mu, že odletí za půl hodiny a uplynulo již patnáct minut.

Řekl několik slov do mikrofonu a potom zmáčkl spouštěč.

Bude trvat ještě hodinu než se katastrofa stane nezvratnou. Za jistých okolností si někdo bude moci poslechnout, co řekl do mikrofonu.

Nastoupil do lodi a zapnul automatiku. Víc už dělat nemohl. Teď už potřeboval jen trochu štěstí.

Jeho loď byla automaticky vystřelena do prostoru rychlostí několika set metrů za vteřinu. Na obrazovce se mihly pozemské hlídkové lodě a zase zmizely. Pozemšťané! Obdivovaní a nenávidění, jediná inteligence, která mohla v Kosmu soupeřit s Mistry ostrovů. Potom se ztratila z obrazovky i stanice. Nyní jí dominovala jen Andromeda, jeho cíl.

Vítězoslavný úsměv zmizel z Proht-Meyhetovy tváře.

Poprvé ho Andromeda nelákala. Z neznámého důvodu si vzpomněl na maličkou bytost s moudrýma očima a pronikavým pištivým hláskem. Zaklel, ale sotva by dovedl vysvětlit proč.

7.

„To ti to trvalo,“ řekl vyčítavě Atlan.

Gucky si nebyl jistý, zda jednal správně a raději hrál divadýlko. „Proht-Mey-het mě zdržel. Zřejmě se chystá k útěku. A také jsem narazil na nějaké paraclo-ny.“

„Má loď?“ zeptal se Atlan, zatímco Rhodan nařídil zvýšenou pohotovost hlídkovým lodím.

„Na koloběžce by se daleko nedostal,“ odsekl myšob.

„Proč huhláš?“ zeptal se podrážděně Atlan. „Není to tvým zvykem. Co si vlastně myslí, Marshalle?“

„Nevím,“ řekl telepat. „Nastavil blok.“

Rhodan přistoupil k myšobovi a položil mu ruku na rameno. „Řekneš nám, co se skutečně stalo? Něco nám zamlčuješ, to by poznal i slepý. To už nám nevěříš?“

Gucky se podíval na hodinky a vyhrkl: „Když tu budeme ztrácet čas tlacháním, unikne nám. Mohu se po něm podívat? Třeba ho zastihnu, když nebude mít ten zatracený individuální štít.“

„Dělej, co umíš,“ řekl Rhodan a myšob zmizel. Hledání bylo zbytečné, Gucky to věděl. I ostatní to věděli, protože hlídkové lodě právě vyhlásily poplach. Gucky však pokračoval v hledání, protože najednou měl pocit viny.

Proht-Meyhet by přece neopustil stanici, aniž by podnikl nějaká opatření! To by žádný Mistr ostrovů neudělal, i když se Proht-Meyhet zdál být docela fajnový chlap.

Gucky věděl, že do centrály nepronikne a tak začal šmejdít kolem. Náhoda mu pomohla. Dostal se do úzké chodby, která byla zřejmě únikovou cestou. Okamžitě se spojil s Rhodanem.

„Ptáček nám ufrnkl,“ oznámil.

„To už víme. Unikl právě ve chvíli, kdy tě napadlo ho hledat. Smůla, co?“

„To je opravdu pech. Ale budu v hledání ještě chvíli pokračovat.“

„Koho chceš najít?“

„je to Mistr ostrovů. To si opravdu myslíš, že nás opustil, aniž by zanechal v hnízdě kukaččí vajíčko? Bombu hledám!“

„Ale o tom jsi nic neříkal,“ zaraženě reagoval Rhodan.

„Tak to říkám teď,“ odsekl Gucky. „Jsem si jistý, že aktivoval odpočet a nebude to zrovna vánoční prskavka.“

„Okamžitě vyšlu pátrací čtyř.“

„A já budu hledat dál,“ zapištěl Gucky a přerušil spojení. Za chvíli pronikl do hangáru. Startovací rampa se již automaticky posunula na své původní místo a vnější otvor se uzavřel, ale myšob si dokázal dát dohromady, co se tu odehrálo. Začal hangár prohledávat a brzy objevil spouštěč ničivého mechanismu. Do začátku procesu zbývalo pětadvacet minut...

Gucky se v takových zařízeních vyznal jen málo a ani se nepokusil zastavit časový spínač, raději se okamžitě teleportoval do ALOSITHU a za minutu sem již donesl dva odborníky, které vybral Rhodan. Při dalším skoku sem dopravil i samotného Rhodana. O deset minut později bylo nebezpečí zažehnáno a zároveň uslyšeli Proht-

Meyhetův hlas ze záznamu.

Trojka mluvil tefrodou: „Jsem téměř přesvědčen, můj malý příteli, že tohle zařízení objevíš včas. Stanice bude tudíž zachována nebo přinejhorším ji i s tefrodkými zajatci stačíte opustit. Ušetřili jste tefrodké zajatce a to byla pro mě lekce, že válka se dá vést i jinak, než jsme to dělali. Děkuji ti, příteli.“

Čtyřicátého listopadu byli zajati poslední Tefrodi, ukrývající se na stanici a obrana stanice byla opětně zprovozněna: tentokrát by však byla automaticky zničena každá tefrodká loď, která by se přiblížila k Midwayi. Druhý den Rhodan shromáždil v jídelně CRESTU III vyšší důstojníky a mutanty.

„Zanecháme na Midwayi jen menší posádku,“ oznámil Rhodan shromážděným. „Později se technické jednotky postarají o proměnu stanice v naši základnu podle pozemských vzorů. Totéž provedeme s Lookoutem, pokud se Bullova operace rovněž zdaří. Ještě dva dny počkáme na Bullovu flotilu a potom se vrátíme.“

„Asi si počkáme déle,“ namítl Atlan. „I v případě, že Lookout byl dobyt podle plánu, bude Bull potřebovat aspoň týden, aby situaci stabilizoval. Další týden mu bude trvat cesta k nám. Tudíž se zde nemůže objevit dříve než za tři, čtyři dny.“

Rhodan chvíli přemýšlel než odpověděl. „Dobrá. Řekněme pět dní, souhlasíte?“

Nikdo nic nenamítal a tak Rhodan pokračoval: „Obě stanice nahradí zničený transiterový most. Můžeme na stanicích umístit tolik konvertorů, kolik budeme potřebovat. Nikdo nám nebude moci zabránit v návratu do Andromedy, pokud to budeme považovat za nutné.“

„Mám dotaz,“ přihlásil se Redhorse. „Co budeme dělat se zajatci. Máme jich tu asi tři tisíce a nemůžeme je tu držet do nekonečna.“

Rhodan se podíval na Guckyho a ten nenápadně přikývl.

„Máme tu dost tefrodkých nákladních lodí. Všechny propustíme a lodě jim dáme.“

Atlana toto rozhodnutí šokovalo, byl přece jen Arkonidan, ale věděl, že přítele nezvratí a tak raději mlčel.

„Když Tefrody pustíme, vrátí se na své základny,“ vysvětloval Rhodan, který tušil, že o jeho rozhodnutí pochybuje nejen Atlan. „Pro nás bude užitečné, když se ostatní Tefrodi dovědí, jak vedeme válku. Posílí to mezi nimi odpor vůči Mistrům ostrovů, když poznají, že je informují falešně. Rozumem se války vyhrávají snáze než holým násilím. Pokud rozum zvítězí, války třeba vůbec nebudou.“

„Ale co si počneme s našimi vojenskými odborníky,“ zahořekoval posměšně Gucky. „Vždyť oni si nedovedou představit život bez války.“

„Bohužel si tím ještě dlouho nemusíme lámat hlavu,“ poznamenal Rhodan a obrátil se na spojovacího důstojníka, který právě vstoupil. „Co nám nesete, poručíku.“

„Zpráva z GENERÁLA DERING-HOUSE, pane,“ předpisově hlásil poručík.

„Díky Bohu,“ zvolal radostně Rhodan. „Je už tedy v dosahu hyperspojení! Jak zní?“

„Akce úspěšně dokončena. Dorazíme za sedm hodin pozemského času. Konec.“

„Děkuji, můžete jít,“ propustil Rhodan poručíka a když ten odešel, obrátil se na

shromážděné. „Nyní tedy už víme, že obě stanice jsou bezpečně v našich rukou. Přes veškeré úspěchy však nesmíme polevit v ostražitosti. Atlane, postaráš se o posílení hlídkové služby kolem stanice? Mistři rádi útočí v okamžiku, kdy se to dá nejméně čekat.“

Jásot Pozemšťanů nebral konce, když se objevilo obrovské Bullyho loďstvo. Bylo jasné, že útok Tefrodů na Mléčnou dráhu je, ne-li znemožněn, pak velice ztížen.

Bully a Mercant byli přivítáni na CRESTU III se všemi vojenskými poctami a Gucky stál pyšně v první řadě vítajících. Oficity však brzy skončily a lidé z obou flotil se rozdělili do skupinek, kde si živě vyměňovali zkušenosti a vyprávěli zážitky z nedávných bojů, Rhodanovi lidé dychtivě poslouchali zprávy z domova.

Rhodan odvedl Bullyho a Mercanta do důstojnické jídelny, kde byly přichystány pravé hody. Podával se sekt, různá vína a mrkvová šťáva pro Guckyho. Guckymu se dostalo čestného místa vedle Bullyho.

„Tak jak se vede otci rodiny?“ zeptal s* ho Bully. „Jen se mě nevyptávej na toho holomka, tvýho syna. Slyšel jsem o něm šílený věci.“

„Co je s malým?“ vyhrkl Gucky. „Snad nepřerostl Iltu přes hlavu?“

„Co do vejšky snad ještě ne, ale jinak naprosto určitě,“ se škodolibou radostí informoval Bully. „Celá kolonie na Marsu se před ním třese. Tyranizuje všechny myšobý, kteří tam jsou. Musíš s tím něco udělat. Ještě pořád pro něj nemá jméno?“

„Navrhuj mi nějaká jména, ale mně se nezdají dost originální. Ještě pořád je dost času, však mě něco napadne. Zatím nemusí slyšet na žádné jméno.“

„Neslyší na nic a nikoho neposlouchá, to ti teda říkám. Iltu se může ukřičet, ale jemu je to fuk.“

„Však já mu napravím hlavu," slíbil Gucky, ale tvářil se velice pyšně. „je celý po mně, to nikdo nemůže popřít."
„To taky nikdo nepopírá."

Gucky se napil mrkvové šťávy a změnil téma. „Víš vůbec, že by Midway už neexistoval, kdybych tomu nezabránil? Vlastně jsem to byl já, kdo Midway dobyl, i když nepopírám, že Redhorse a ostatní mi pomohli, ale hlavní práci..."

„...vykonal jako vždy náš pašák Gucky. Už jsem to slyšel." Bully se tvářil naprosto vážně. „Však jsme litovali, že jsi nebyl s námi při dobývání Lookou-tu."

„A proč?" byl zvědav Gucky.

„Uspořili bychom náklady na vypravení celého loďstva," ujistil ho smrtelně vážně Bully a věnoval se pečenému kuřeti. Gucky se na něj opovržlivě podíval a také se dal do jídla.